A PÉCSI KODÁLY ZOLTÁN GIMNÁZIUM

ÉVKÖNYVE

A 2003/2004. TANÉVRŐL

ANNUARIO

DEL LICEO KODÁLY ZOLTÁN DI PÉCS

DELL'ANNO SCOLASTICO 2003-2004

ANUARIO

DEL INSTITUTO KODÁLY ZOLTÁN DE PÉCS

DEL AÑO ACADÉMICO 2003-2004

Szerkesztők:
Nagy Éva és **Pelles Tamás**

Számítógépes tördelés, borítóterv:
Pelles Tamás

Kiadó:
Kodály Zoltán Gimnázium

Pécs
2004. június

A PÉCSI KODÁLY ZOLTÁN GIMNÁZIUM

ÉVKÖNYVE

A 2003/2004. TANÉVRŐL

ANNUARIO

DEL LICEO KODÁLY ZOLTÁN DI PÉCS

DELL'ANNO SCOLASTICO 2003-2004

ANUARIO

DEL INSTITUTO KODÁLY ZOLTÁN DE PÉCS

DEL AÑO ACADÉMICO 2003-2004

Előszó

Tisztelt Olvasó!

Ön a pécsi Kodály Zoltán Gimnázium 2003/2004-es tanévének esemény-összefoglalóját, az iskola **első évkönyv**ét tartja a kezében.

Eddigi kiadványaink a kerek évfordulók alkalmából jelentek meg. Ezek egy-egy hosszabb időszak legkiemelkedőbb eseményeit foglalták össze, az ünnepi alkalmak jelentőségének megfelelő, méltóságteljes megjelenésben.

Mind tanulóink és szüleik, mind a tantestület részéről egyre erőteljesebben fogalmazódott meg az igény, hogy egy valódi évkönyvet, a mindennapok eseményeit bemutató füzetet jelentessünk meg. Bár nem kevés munkát jelent az egész tanévben odafigyelni, lejegyezni, majd évvége felé rendszerezni és nyomdakész állapotba hozni a tanév történéseit, eredményeit, az iskola vezetősége is minden támogatást megadott, megteremtette az ehhez szükséges anyagi eszközöket, sőt tevékenyen részt vállalt az előkészítő munkában.

Mindannyian tudjuk, hogy minden egyes példány, amely érdeklődő ember kezébe kerül, egy-egy vékony kis összekötő zsineg az iskola, a diák, a tanár és a szülők négyesének bármely két szereplője között. Akik még nem sokat tudnak a Kodályról, azoknak segít abban, hogy belelássanak és talán beleszeressenek abba az életbe, ami ezen falak között zajlik. Azoknak pedig, akik már részesei ennek a zajlásnak később, évek múlva fog majd sokat jelenteni, ha visszagondolnak életük talán legszebb, legtöbb élményt, de sok nehézséget is jelentő időszakára. Ha majd ekkor leveszik a polcról és belelapoznak, újra átélhetik ezeket a napokat, és remélem, hogy ekkor érzik majd leginkább kodályosnak magukat.

Nekünk pedig, a mindig maradóknak, az egymás mellett sorakozó könyvecskék jelezzék majd az idő múlását és egyben a világ folyamatos megújulását, mert biztos vagyok benne, hogy ha majd néhány évvel korábbi kiadványok kerülnek kezünkbe, megtaláljuk majd akkori tanítványaink szüleit és talán nagyszüleit is.

Gaál Tibor
igazgató

In memoriam Hársi Sándorné
1947-2003

1986 augusztusában a messziről jött idegenek félénkségével és bizonytalanságával léptünk be feleségemmel a Kodály Zoltán Gimnázium főbejáratán, amely mára – a nagy átépítések eredményeként – alig észrevehető vészkijárattá degradálódott.

Az igazgatói irodában töltött szokásos megbeszélés után – amely az új munkavállalók és az igazgató között zajlik – egy vidám, mosolygós fiatal kolléganő vett pártfogásába bennünket. Miután megtudta, hogy mind a ketten kémia-fizika szakosok vagyunk, azonnal megmutatta az előadótermeket, a szertárakat, az egész iskolát. És közben kérdezett és mesélt. Minden érdekelte. Hol dolgoztunk eddig, hol jártunk egyetemre, melyik a kedvenc tantárgyunk, stb. Egyfolytában mosolygott. Csak amikor a gyerekeinkről kérdezett, akkor rezdült meg alig láthatóan az arca.

Elmondta, hogy őt Ilikének hívják, már 11 éve, az iskola indulása óta itt dolgozik. Igaz, eleinte nem volt nagyon boldog, amikor 1975-ben egy deportálással felérő áthelyezéssel ide toloncolták őket a belvárosból, de most már örül is annak, hogy így történt. Nagyon jó a közösség, békés, családias a hangulat, jó érzés, hogy iskolát csinálunk. Ez az iskola olyan lesz, amilyenné mi tesszük.

Miután bejártuk az épületet és kifelé mentünk a szűk főbejáraton, már nem volt bennünk a szorongás. Tudtuk, hogy jó helyen vagyunk. Másnap, a tantestületi értekezleten, mintha ismerősök között ültünk volna.

1996 augusztusában – kis kitérő után – megint kis szorongással léptem be a Kodály Zoltán Gimnázium immár széles főbejáratán, igazgatóként. Most nem a hely és az arcok voltak újak, hanem a feladat. És megint ő volt az, aki átsegített a kezdeti nehézségeken, hiszen már jó néhány éve volt igazgatóhelyettes, mindent tudott az iskolairányítás fortélyairól. Neki köszönhetem, hogy különösebb zökkenők nélkül történhetett meg a váltás.

Mikor látta, hogy botladozom, mindig mankót tett a hónom alá. Nem tudom hány mankója volt. De jutott belőle tanárnak, diáknak, miden dolgozónak, olykor még a szülőknek is. Nem tudtam olyan korán jönni, hogy már ne lett volna nyitva az irodájának ajtaja. Ő komolyan vette, amit 1986-ban mondott, hogy az iskola olyan lesz, amilyenné formáljuk, amilyenné neveljük. Neki az iskola volt a gyermeke. Érte élt és érte dolgozott, szinte az utolsó óráig.

Gaál Tibor
igazgató

A tanév krónikája

Spanyolországi utazás
Costa Brava, 2003. június 15-27.

A tavalyi spanyolországi út felejthetetlen volt számomra, bár nem ment minden olyan simán, mint ahogy szerettük volna. Az utazással kapcsolatban felmerültek bizonyos nehézségek, amiket azonban sikeresen leküzdöttünk. A szálláshelyek jók voltak, noha a sátorban délelőttönként 50ºC is lehetett. A kemping területéhez tartozik egy elbűvölő tengerparti rész, sziklákkal és pálmafákkal, ahol lehetőségünk nyílt a kikapcsolódásra is.

Megérkezésünk napján este vacsorával köszöntöttek minket, mint akik szerencsésen túlélték az utat. Ezen a bizonyos első étkezésen megismertük a tanárainkat: a panamai Matit, aki majdnem olyan jól beszélt magyarul, mint spanyolul, a salamancai Césart, aki azonnal rabul ejtette a csoport lánytagjaink szívét és a madridi Antoniót, aki rendkívüli érdeklődést mutatott a magyar nyelv iránt. Hősiesen igyekeztek bennünket spanyolra tanítani, mi azonban sokszor nem díjaztuk az erőfeszítésüket. Itt persze nem valódi értelemben vett tanulásról van szó: általában a tengerparton vagy a medence mellett folytak az órák, elsősorban azzal a céllal, hogy minél többet beszéljünk. A tanítás csak spanyolul folyt, kisebb csoportokban és különböző szinteken, a szerint, hogy ki mennyire tudta a nyelvet.

A nyelvtanulás mellett három egynapos kiránduláson is részt vehettünk, Barcelona, Montserrat, Figueras és Gerona uticéllal. Meglátogattuk a leghíresebb nevezetességeket, mint például a Gaudi építette Sagrada Familia-t és a Güell Parkot, a montserrati kolostort, ahol megérinthettük a Fekete Madonnát és meghallgattuk az Angyalkórust, ami egy fiatal fiúkból álló énekkar, Figuerasban a Dalí Múzeumot, Geronában a Szent Félix Katedrálist. Minden kirándulás alkalmával kaptunk szabadidőt is, amely során kicsit megismerhettük a várost. Többször is elmentünk a kempinghez közeli Tossa de Mar nevezetű városkába, ahol vásárlási szenvedélyünket is kiélhettük, és a szemünk láttára facsart narancslét ihattunk. Az utolsó estén „spanyol fiesztát” rendeztek csoportunknak vakációnk megkoronázásaként, és különféle spanyol ételkülönlegességekkel kedveskedtek nekünk.

Végezetül úgy gondolom, hogy ha valakinek egyszer ilyen lehetősége adódik elutazni Spanyolországba, ne szalassza el!

Magos Eszter 11. E

A rákevés művészete

Szecskaavató

Október 10-én egy nagy buli keretében ismét megrendezésre került a nagy szívatásokat nem éppen kerülő ceremónia, amely által iskolánk idősebb diákjai befogadják elsőseinket. Az avató késő délután kezdődött. Az újoncoknak már belépéskor vámot kellett fizetniük (s nem csak a már megvett 300 Ft-os belépőjegyet) egy nagy PIROS PÖTTYÖS TÚRÓ RUDIT, hisz ez az igazi.

Az avató kezdete előtt tíz perccel már hatalmas volt a nyüzsi, a „Szecskafolyosón" már javában folytak a lázas előkészületek: öltözködés, behangolás és a lélektani felkészülés a nem mindennapi megmérettetésre. Elkezdődött! Az elsős osztályok csendben egymás mellé sorakoztak, és kezdetét vette a betanult produkciók előadása. Sok kíváncsi tanár és diák tolongott az aulában, sőt a karzatok lelátóhelyei is dugig megteltek.

Először az „**A**" osztály mutatta be, hogy mivel készült. A gyermekkorunkból jól ismert **Süsü a sárkány** című mese betétdalát adták elő, persze kicsit sajátos értelmezésben. Pár másodpercig feszült figyelem és néma csend honolt az aulában, majd hirtelen egy nevetésorkán söpört végig a szemlélődőkön. Ez érthető is, hisz a Süsüt alakító diák játékával kivétel nélkül mindenkinek

mosolyt csalt az arcára. Nem csoda, hogy ők kapták ezt a feladatot, lévén szó egy muzikális képességekkel rendelkező csapatról.

A következő műsorszámot a „**B**” osztály adta elő, ők az ókori cirkusz hangulatát idézték szemünk elé. Az arénában láthattuk a nagy cézárt, az őrjöngő népet és a küzdő gladiátorokat. A jelenet egy történelmi utalással ért véget: egy rabszolga megölte a cézárt. Közben sűrűn tekintgettek töritanáruk felé, hogy jól megtanulták-e a leckét?

A borzongató harci játékok után egy könnyedebb témájú előadás következett. Szülők, óvodások, óvó nénik és egy részeg nyúl szerepelt benne. A szülők szigorú fellépése a gyerekekkel szemben eredményes volt, hisz elvonszolták őket az oviba, ahol az unalmas képű lurkókból nagy nehezen kihúzta az „óvó néni” a jeles nap mivoltát: Húsvét. Úgy látszik, hogy elég szegény lehetett ez az intézmény, mert csak egy részeg nyúlra futotta, aki nem éppen az erkölcsöt mutató ajándékokkal halmozta el a kölköket. Gondolva itt a cigidobozokra, és az alkohollal telített nektáros üvegekre. Meglepően ötletesek voltak a jelmezek.

A „**D**” osztály közvetítésével egy **televíziós kvízjáték**kal ismerkedhettünk meg közelebbről. Volt egy meghatározott számú diák, akik előtt azonos matematikai mennyiségű nebuló térdepelt, akiknek a fejük nyomógomb volt (eszközök hiányában is tökéletesen sikerült megoldaniuk a feladatot). Csodálatos szép boxmeccsekről ismert táncos lányok jártak fel, s alá a műsor két végpontján. Valószínű az osztályfőnök személyének tudható be az utolsó kérdésre adott válasz: *Melyik a legfontosabb tantárgy?* **A MATEMATIKA!!!**

Az „**E**” osztály a jelenleg is nagy népszerűségnek örvendő televíziós sorozatot, a „**Betti, a csúnya lány**” -t kapta feladatul. Tökéletesen jelenítették meg a szappanopera lényegét képviselő konfliktusokat. A „főhősnő” alakját is teljesen hitelesen sikerült ábrázolni. Bár nem szeretem ezt a latinos beütésű tömegterméket, de ez a produkció kiválóan alakult. Ezt mi sem bizonyítja jobban, mint a jól megérdemelt első helyezés, és annak a lehetősége, hogy jövőre revánsot vehetnek az új generáción.

Ám a versengés nem ért véget, további kihívásokkal kellett szembenézniük az elsősöknek.

- Az egyik feladatban például, egyszer az életben, arra kellett használniuk tüdejük kapacitását, hogy a lufi minél hamarabb kidurranjon, s hozzájussanak ily módon titokzatos tartalmához.

- A következő feladat nagyon hasonlított a múmiakészítéshez (a belső szervek maradtak), csak itt nem gyolccsal, hanem WC-papírral történt a konzerválás.

- Minden csapat képviselőjének el kellett mondania, hogy miért éppen őnekik kellene nyerniük. Ez igényelte a legnagyobb szellemi erőfeszítést, és ez volt a legötletesebb is.

A szecskák a testi és szellemi kimerültségüket könnyedén levezethették a közvetlenül utána kezdődő diszkóban. Egészen „hajnali” 11 óráig tombolhatott a bormámort meg ***NEM*** tapasztaltak sora.

Szuper volt a szervezés, remélem, jövőre mindenki eljön. A Szecskáknak bizonyára emlékezetes esemény maradt.

Putnoki Veronika 11.B

Iskolai történelemverseny
2003. december 11.

Idén is megrendezésre került a Kodály-hét keretében az iskolai történelemverseny. Az immár negyedik évben lassan hagyománnyá váló csapatversenyre megint nagyon sokan jelentkeztek. 30 négyfős csapat indult, ami 120 tanulót jelentett. A csapatok előre megkapták a témát és a hozzátartozó irodalomjegyzéket. Idén Magyarország története 1541-től 1686-ig volt a verseny témája. Az első forduló egy írásbeli feladatsor megoldása volt, majd a 7 legjobb csapat jutott a döntőbe. Itt már szóbeli feladatokat kellett megoldaniuk a csapatoknak. Az eredmények az írásbelin és a szóbelin szerzett összpontszámok alapján születtek.

Eredmények:

1. helyezett	Reguláris hadsereg 11.B
2. helyezett	„Purgatórium eretnekei” 11.B
3. helyezett	Angels 12.B
4. helyezett	Szelim four harem 13.E
5. helyezett	„Barnaszeműek” 12.B
6. helyezett	„Túró Rudi” 12.B
7. helyezett	4 törpe 12.C

Az iskolai versenyen kívül a 11.B csapatának tagjai egyéni versenyen is részt vettek. Az országos Történelemverseny (9-10. osztály) 2. fordulójára jutottak, és ott 5-6-7. helyen végeztek.

5. helyezett	Pál Eszter 11.B
6. helyezett	Jeszenszki-Tóth Szabina 11.B
7. helyezett	Schweibert Eszter 11.B

Hencsné Tóth Zsuzsanna
munkaközösség-vezető

Kirándulás az Operába

A szokásos előkészületek után 2003. december 12-én reggel 6 óra 15 perckor indultunk a pécsi vasútállomásról Budapestre, hogy meglátogassunk néhány nevezetességet fővárosunkban. Több évfolyam osztályai vettek részt ezen az iskolánk által szervezett kiránduláson. Annak ellenére, hogy elég korán indultunk, mindenki nagyon jókedvű volt, és rettentően vártuk a megérkezést.

Első utunk az Operaházba vezetett, ahol a Don Giovanni című darabot szerettük volna megnézni, de ez korántsem volt egyszerű!

A Déli pályaudvaron ugyanis csak hosszas sorban állás után tudtunk jegyet vásárolni a metróra, amivel eljuthattunk a Deák térig. A következő mókás bonyodalmat a kisebb csoportokra való szakadozás, és ennek következtében egymás folyamatos elhagyása jelentette, nem beszélve arról, hogy nem is fértünk be egyszerre a metrókocsikba.

Amint megérkeztünk a Deák térre, gyors létszámellenőrzés következett, és mivel még volt időnk az előadás kezdetéig, meglátogattuk a Szent István bazilikát. Innen haladtunk tovább az Operaházhoz, ahová a kis kitérő ellenére is hamar érkeztünk, így jutott idő egy félórányi szabad programra is. Jöhettek a kirakatok, a fagyik, valamint a közeli kirakodás felfedezése.

Ezután visszatértünk és bevonultunk a hatalmas és impozáns épületbe. Miután igénybe vettük a ruhatárat, felkísértek minket a legmagasabb karzatra, ahonnan igazán jó rálátás nyílt a színpadra. Az előadás két felvonásban zajlott. Az előadók hangja lenyűgöző volt, nem beszélve a díszletekről és a magas fokú színészi teljesítményről. A művet olasz nyelven adták elő, de olvasható volt magyar feliratozással is, a színpad fölött.

A magasból fenséges látványt nyújtott a tekintélyes méretű zenekar, főleg azért, mert a zenekari árok belső része csak föntről látható. A darab végére mindenki elfáradt kissé, de nem volt megállás, máris indultunk tovább a Hadtörténeti Múzeumba, amit már mindnyájan nagyon szerettünk volna látni. Megérkezvén azonban csalódnunk kellett: épp akkor zárták be az ajtókat. A spontán jött szabad program keretei között aztán minden elképzelhető földi jóval kárpótoltuk magunkat. Először mindenki éhségét és szomjúságát csillapította – ki-ki saját belátása szerint – s csak ezután indultunk a város felfedezésére, kisebb baráti társaságokra szakadva.

Találkozóhelyünk a Déli pályaudvaron volt, ahonnan 19 órakor indult a vonatunk Pécsre. A visszaútra már mindenki meglehetősen elfáradt, így kényelmesen belesimulva a vonatülésekbe jókat beszélgettünk és nevettünk hazáig. Megérkezéskor mindenki kellemes érzésekkel szállt le a vonatról, hiszen tartalmas, vidám, szép napot tudhattunk magunk mögött.

Szatmári Sándor 12.B

Schneider Lajos Megyei Középiskolai Népdaléneklési Verseny

2003. december 15.

1. helyezett	Trencsák Hajnalka 12.A
3. helyezett	Kaposvári Szilvia 9.A
Döntőbe jutott	Mohácsi Nikoletta 9.A
	Antoni Szabina 12.D
	Gál Emőke 11.D

Schneider Lajos Megyei Középiskolai Népdaléneklési Gála

2004. február 21.

Arany fokozat	Mohácsi Nikoletta 9.A
	Trencsák Hajnalka 12.A
	Kaposvári Szilvia 9.A
Ezüst fokozat	Antoni Szabina 12.D
	Gál Emőke 11.D

Szalagavató

Szalagavatói beszéd
2004. január 23.

Szeretettel köszöntöm a kedves szülőket, vendégeinket, kollégáimat, iskolánk tanulóit!

… kedves végzős diákok!

Örömteli pillanatokra gyűltünk össze, hiszen az idén is elérkezett a szalagavató ünnepély ideje, igaz most ez számotokra más, mint az eddigiek. Elérkezett a ti időtök. Tavaly még ti tűztétek a szalagot a jól ismert negyedéveseknek, s talán akkor még messzinek tűnt a mai ünnepély. Akkor még könnyebb volt minden, holott ezt nem is tudtátok. Holnap dolit írunk, igen, meg felelünk matekból; csak otthon ne hagyjam megint a tesi cuccomat – az iskola hétköznapjai mindenkit magukkal sodornak. A harmadik még más volt. Nem volt érezhető az érettségi közeledése, az ofő nem rágta a fületeket a nyílt napokkal, előkészítőkkel, jelentkezési lapokkal. Mostanra pedig ezek a feladatok. Egy-két héten belül fel kell adni a jelentkezési lapokat, előtte meg kell hozni talán az első igazán komoly döntést, aminek a hatásai egész életetekre kihatnak. Ebben a döntésben segítséget kaptok tanáraitoktól, de a család az, ahol a lehetőségeket végiggondolva, átbeszélgetve meg lehet találni a fő irányt. De hogy melyik lenne legjobb irány?

„Anyám azt mondta nekem: ha katonának mész, tábornok leszel, ha szerzetesnek mész, pápaként végzed. Ehelyett festő lettem, és úgy ismernek: Picasso.”

Mindenki magában hordozza azt, amit otthon kapott, és azt hiszem nem lehetünk eléggé hálásak, hogy megköszönjük a sok törődést, szeretetet, amit a szülőktől kapunk. Talán már el is felejtettétek, de volt valaki, aki éjjel felkelt, és megvigasztalt ha rosszat álmodtál, vagy hozott egy pohár vizet, ha megszomjaztál, és betakart miután elaludtál. Már nem emlékszel anya szemére, mikor először hagyott ott az oviban, vagy mentél el egy hétre táborozni. Nem ezek az aktuális dolgok, most a lázadás korszaka van, tudom. Anno az én apám hamar rájött, hogy nem lehet meggyőzni, bölcsen mindig azt mondta: majd meglátod. És igaza lett. Ettől féltem a legjobban, de most már úgy látom, hogy ez így volt rendjén. Majd meglátjátok…

A mai ünnep értetek van. S hogy mit jelent a szalag? Mostanában ahogy a városban sétáltam, szembe jött velem egy diák, aki szalagot viselt, és akkor megértettem: igen, ő már végzős. Eltöltött négy évet egy középiskolában, a csókolomból jó napot, a gyerekből ifjú lett, akinek már saját véleménye van, és pár lépésre áll az önálló élet megkezdésétől. A csodálatos a dologban az, hogy ezek a változások a mi szemünk előtt zajlottak, de mivel mi is részesei voltunk, nem volt annyira szembeötlő. Igazán akkor látjuk, amikor elővesszük a fényképeket, vagy megnézzük az osztályról készült régi videófilmeket, és

titkon büszkék vagyunk, lám csak, miből lesz a cserebogár… Emlékeztessen titeket a szalag az elmúlt három évre, ugyanakkor figyelmeztessen az elkövetkező erőpróbákra, ahol a legfontosabb a tisztességes helytállás.

Egy Hemingway-idézetet szántam a végére. amikor megkapjátok az érettségi bizonyítványt, és túl vagytok a felvételin, jön a nyári szünet, a szabadság, pihenés, majd az egyetem, fősuli, új és izgalmas dolgok. Az élet új irányt vesz és elkezd száguldani veletek, egyre kevesebb idő lesz emlékezni. Elhalványulnak az emlékek, az osztálykirándulások, a bulik, a diákcsínyek, az örömök, a bánatok, a barátságok, szerelmek, mindazon dolgok, amik itt, a Kodályban történtek. Más dolgok lesznek fontosak. De azért jó volt kodályosnak lenni. S hogy miért lesz könnyű emlékezni?

„Elmúlt, mint száz más pillanat,
S tudjuk, hogy mégis múlhatatlan,
Mert szívek őrzik, nem szavak.”

A tantestület és a magam nevében a felkészüléshez türelmet, kitartást, a vizsgákhoz sok sikert, a mai estéhez és a szalagavatós táncokhoz pedig jó szórakozást kívánok!

Köszönöm:

Siklér Gábor

Szalagavató

Velencei Karnevál

Képek a 9.D és a 10.D osztály közös kirándulásról
2004. február 13-14.

Ráhangolódás…

Útban a szállás felé

Rá ne lépjetek!

ENIBE

Encuentro Nacional de Institutos Bilingües de Español
Spanyol Kéttannyelvű Gimnáziumok Országos Találkozója
Debrecen, 2004. február 26-27.

Az ENIBE egy kétnapos, immáron második éve megrendezésre kerülő találkozó, melyet a spanyol-magyar kéttannyelvű gimnáziumok diákjai számára rendeznek, s amelyen a vállalkozó szellemű diákok kipróbálhatják magukat, és letesztelhetik tudásukat. A megmérettetni vágyók a vers-, és prózamondás, a történetírás, a fordítás, a szókincs, a vita, a tolmácsolás, és a civilizációs ismeretek kategóriák mellett megcsillogtathatják színészi tehetségüket is a színházfesztivál produkciói során. Így bárki megtalálhatja a számára legmegfelelőbb versenyszámot, s már csak rajta múlik sorsa további alakulása…

Velünk sem volt ez másképp. Hajnali öt órától zötykölődtünk a buszon remélve, hogy eddig elsajátított tudásunk nem bizonyul majd kevésnek. Ebben az évben a debreceni Fazekas Mihály Gimnázium adott otthont a fesztiválnak és nekünk is, ugyanis minden miskolci, budapesti, és pécsi diákot egy-egy középiskolai kollégiumban szállásoltak el. A verseny első napján a megérkezésünket követően már el is kezdődtek a fantáziánkat, szókincsünket próbára tevő történetírás, szókincs, és fordítási versenyek, s ezek végeztével átvonultunk a város szívében lévő Víg Moziba, ahol „színészeink” már lázasan próbáltak. A sikeres színházi előadásokat követően egy konferenciaközpontban láttak vendégül bennünket, s a pécsi lányok bátor bevonulásával megkezdődött az est fénypontja, az éjfélig tartó latin „fieszta”.

A reggeli nehéz ébredés után, reggelinket és kávénkat elfogyasztva, csomagjainkat a buszra pakolva ráhangolódhattunk az utolsó versenyszámokra, majd a fesztivál záró műsorszámaként kezdetét vette egy nagy vetélkedő, ahol már csak a közös játék és a részvétel volt fontos.

A sok bolondozás után elérkezett a mindenki által várva-várt eredményhirdetés. Félelmünk hiábavalónak bizonyult, mert iskolánk 11 díjjal büszkélkedhet. S akiknek mindezt köszönhetjük: Magos Eszter, Tóth Adrienn, Németh Fruzsina, Móra Virág, Pál Gabriella, Girán Viktória, Kincses Csilla, Molnár Éva, Lakatos Gina, és Orbán Gergely. Nem hagyhatjuk szó nélkül szurkolótáborunkat sem, akik hangjukat nem kímélve örültek sikereinknek. A jó hangulatról hazafelé is gondoskodtunk, a spanyol tanárokat magyar dalra tanítva buliztuk át a több órás utazást.

Véleményünk szerint ez a fesztivál olyan élményt nyújt, ami nem hiányozhat egyetlen spanyolul tanuló diák életéből sem, egyrészt a tapasztalatszerzés, másrészt, pedig a spanyolt másutt tanuló és gyakorló diákok megismerése miatt.

Még egyszer szeretnénk megköszönni mindenkinek, aki lehetővé tette az utazást, a Spanyol Nagykövetség anyagi támogatását, és tanárainknak a szellemi felkészítést.

Találkozzunk jövőre Budapesten is!!!

Pál Gabriella és Németh Fruzsina 10. E

Nyertünk!

Eredményeink

Teatro – Színjátszás
A színjátszókör tagjai: Bisztricán Lilla 10.E, Dudás Dorisz 11.E, Ferenczi Viktória 11.E, Hetényi Rita 11.E, Illés Nóra 11.E, Kulcsár Eszter 11.E, Lakatos Gina 11.E, Magos Eszter 11.E, Sinka Erika 10.E, Szalontai Viktória 10.E.

Debate – Vita
1. helyezett Magos Eszter 11.E

Traducción – Fordítás
2. helyezett Tóth Adrienn 11.E

Redacción – Történetírás
2. helyezett Németh Fruzsina 10.E

Prosa – Prózamondás
1. helyezett Móra Virág 11.E
Pál Gabriella 10.E
3. helyezett Girán Viktória 10.E
Kincses Csilla 9. E

Poesia – Versmondás
1. helyezett Molnár Éva 10.E
2. helyezett Magos Eszter 11.E
3. helyezett Lakatos Gina 11.E
Orbán Gergely 9.E

Alicia.com

Impresiones de la lectora de la lengua española
19 de mayo de 2004

Soy María, una de las lectoras de español que, gracias a los Ministerios de Educación español y húngaro, ha podido desempeñar durante un curso su labor como docente en este instituto y disfrutar de una estancia de nueve meses en uno de los parajes más lindos del país.

Hablar de mi experiencia como profesora aquí no es fácil; no lo podría resumir en sólo un párrafo, y más aún si mi opinión supone un reflejo del sentimiento análogo de mis compañeros; dos españoles más, Julio y Raquel, junto con los que he vivido el trabajo diario, rodeados de nustros colegas húngaros, italianos e ingleses.

De lo único que quisiera dejar constancia es de la sorpresa en aumento que he ido experimentando a lo largo de los dos semestres, por aquella capacidad inmensa que poseen los estudiantes de este país para reproducir lenguas diferentes (en todos los casos para nada hermanadas con la suya materna) sin la menor dificultad fónica, de comprensión... de reproducción espontánea.

A lo largo de mi experiencia como profesora, he podido constatar cómo (aunque cada estudiante sea un mundo) hay grupos que al pertenecer a una misma cultura reaccionan de igual forma ante el aprendizaje del español. Pues bien, el estudiante húngaro posee las características ideales que todo profesor busca (de manera instintiva) en el alumno: son corteses, amables, educados, estudiosos, imaginativos, trabajadores... y sobre todo, tienen un acento tan bonito en nuestra lengua! que seguro echaré en falta cuando vuelva a mi país y continúe mi labor como profesora con alumnos de diferentes partes del mundo. Sí, añoraré tiernamente a los alumnos y profesores de esta escuela.

Un saludo de corazón. *María.*

A spanyol lektor gondolatai
2004. május 19.

María vagyok, egyike a spanyol lektoroknak, aki a magyar és spanyol Oktatási Minisztériumoknak köszönhetően egy tanéven keresztül tölthette be oktatói munkáját és élvezhette a kilenchónapos ittlétet az ország egyik legbájosabb helyén.

Nem könnyű a tanári tapasztalataimról beszélni, nem tudnám azt egy bekezdésben összefoglalni, még kevésbé úgy, hogy a véleményem tükrözi a másik két spanyol kollégám, Raquel és Julio analóg véleményét is, akikkel

együtt éltem meg a napi munkát magyar, olasz és angol kollégáinkkal körülvéve.

Az egyetlen, amit szeretnék megjegyezni, az az a fokozódó meglepetés, amit a két félév során tapasztaltam, az a hatalmas képesség, aminek ebben az országban a diákok birtokában vannak, hogy (az anyanyelvükkel egy esetben sem egy nyelvcsaládból származó) idegen nyelveket sajátítsanak el a legkisebb hangtani, értelmezési... kiejtési nehézségek nélkül.

Tanári pályafutásom során megtapasztalhattam, hogy (bár minden diák külön világ) vannak csoportok, akik egyazon kultúrához tartozva egyformán reagálnak a spanyoltanulásra. És a magyar diákban megvannak az ideális (jellem)vonások, amit minden tanár ösztönösen keres egy tanulóban: udvariasak, kedvesek, jól neveltek, szorgalmasak, ötletesek, dolgosak... és főleg, hogy olyan szép a kiejtésük a mi nyelvünkön! Ezt biztosan hiányolni fogom, amikor visszatérek hazámba és folytatom tanári munkámat diákokkal a világ minden tájáról. Igen, hiányozni fognak ennek az iskolának a diákjai és tanárai.

Szívbéli üdvözlettel: *María*

(Fordította Merksz Ildikó)

Ünnepelünk

Kirándulás a Terror Házába

2004. március 14-én került sor a második iskolai szervezésű budapesti kirándulásra, melynek fő úticélja a Terror Háza, valamint a széles körű érdeklődésre számot tartó Monet-kiállítás volt.

Ekkor is korán reggel indultunk, ugyanazzal a vonattal. Első utunk a Hősök-terére vezetett, de amikor megláttuk, mennyien kíváncsiak még rajtunk kívül a nevezetes impresszionista alkotásokra, sürgősen más program után néztünk. Hatalmas sor állt a Szépművészeti Múzeum előtt, rengeteg ember várt arra, hogy sorra kerüljön. Egyesek akár 5-6 órát is ácsorogtak a jegyekért.

A Terror Házába csak délutánra volt időpontunk, ezért az osztályok különböző programokat terveztek maguknak. Néhányan a közeli állatkertbe látogattak, mások inkább a vidámpark nyújtotta élményeket preferálták, és voltak olyanok is, akik egyéb kultúrprogramot terveztek.

A mi osztályunk (12.B) a Nemzeti Múzeumba ment, a Magyar történelmi kiállításra, ahol újra átrághattuk magunkat az elmúlt négy év magyar történelem anyagán… A kiállítás részletes és látványos volt, nagy élményt nyújtott.

Miután mindenki megebédelt és pihent egy kicsit, elindultunk a Terror Házához. Ekkor még nem is sejtettük, milyen hatással lesz ránk ez a hely! Megdöbbentő dolgokat láthattunk a különböző termekben, és elképesztő történeteket, adatokat hallhattunk az idegenvezetőnktől, illetve a megtekinthető dokumentumfilmeknek köszönhetően. Rengeteg információ birtokába jutottunk a vörös- és fehérterror szörnyűségeiről. A sokkoló hatás azonban talán csak fokozta az érdeklődést. Miután elhagytuk az épületet, még sokáig az átélt élményekről beszélgettünk.

A nap hamar véget ért. 19.30-kor indult a vonatunk haza, ami szintén nem volt zökkenőmentes… A végső nagy izgalmat három kedves osztálytársam okozta, tekintve, hogy majdnem lekésték a vonatot, ami mellesleg az utolsó járat volt aznap Pécsre. Végül a kalauz állíttatta meg a vonatot, s miután fölszálltak a lányok, jót nevettünk a szerencsés véget ért történeten.

Úton hazafelé összegeztük a látottakat. Mindenki nagyon elfáradt akkorra, mivel egyszer-kétszer meglehetősen feszített volt a tempó. Mindkét kirándulás nagyon élvezetes volt, osztatlan sikert aratott tanárok és diákok körében egyaránt.

Szatmári Sándor 12.B

Festival d'Italiano

Fazekas Mihály Fővárosi Gyakorló Általános Iskola és Gimnázium
Budapest, 2004. március 26-27.

Eredményeink

Élőbeszéd

1. helyezett	Mattenheim Gabriella 11.D
	Antoni Szabina 12.D
2. helyezett	Kázmér András 9.D
	Ferenczik Brigitta 13.E
3. helyezett	Nyaka Diána 10.D
	Czentner Noémi 13.D
Dicséret	Kulcsár Enikő 10.D
	Boros Antal 12.D
	Varga Zoltán 13.D

Meseírás:

2. helyezett	Mattenheim Gabriella 11.D
3. helyezett	Merki Ágnes 11.D
Dicséret	Sipos Norbert 13.D

Versmondás:

2. helyezett	Gál Emőke 11.D
3. helyezett	Szépy Eszter 11.D

Prózamondás:

1. helyezett	Papp Enikő 13.D

Tanulmány:

1. helyezett	Hardi András 12.D

Szituációs játék:

3. helyezett csapat: Mattenheim Gabriella 11.D, Reith Adrienn 11.D, Balogh Judit 11.D, Kiss-Papp Mónika 11.D, Dvorzsák Attila 11.D
Dicséretben részesült csapat: Antoni Szabina 12.D, Göbl Mária Magdolna 12.D, Sipos Norbert 13.D, Zavagyák Tímea 13.E

Csoportos ének:

1. helyezett csapat: Papp Enikő 13.D, Pap Vanda 13.D, Papp Diána 9.E, Fodor András 12.C

Színjátszás:
Dicséretben részesült csapat (10.D): Csörgei Mónika, Demeter Tünde, Kelemen Csilla, Kertész Melinda, Nyaka Diána, Pánki Noémi, Szabó János, Szegleti Klaudia, Villányi Judit, Volák Diána, Zsemberovszky Zsófia

Il tavolo, l'asino e il bastone

Inizio di un'esperienza

Uno spettacolo teatrale in lingua italiana della classe 10 D

Fare teatro nella scuola è un'esperienza di alto livello formativo.

Fare teatro significa: acquisire il controllo della propria persona; sapere quale posizione occupare nello spazio; saper controllare i propri movimenti, il tono e il volume della voce; sviluppare la propria sensibilità ma dominando le proprie emozioni per poterle esprimere.

Fare teatro significa mettersi in rapporto con le altre persone sulla scena e fuori dalla scena; rispettare il turno degli altri e far rispettare il proprio; accettare un ruolo nel gruppo alla pari con tutti gli altri membri; seguire le indicazioni del direttore di scena ma saper dare anche il proprio contributo personale perché il teatro è una creazione artistica collettiva.

Quale migliore scuola per imparare a misurarsi con uno scopo preciso per raggiungerlo, sviluppare le proprie competenze e la propria personalità all'interno di un gruppo in cui essere protagonisti.

L'esperienza è stata avviata poco dopo l'inizio dell'anno scolastico; un consistente gruppo di alunni della classe 10 D ha dedicato i primi incontri alla scelta del testo da rappresentare; una volta individuata una fiaba popolare ungherese, i ragazzi, dopo averne fatto una scansione in atti e aver evidenziato i nuclei narrativi, hanno lavorato alla stesura del testo da rappresentare, scoprendo un modo nuovo e piacevole di "fare Italiano".

Tale lavoro è proseguito fino al mese di gennaio.

A febbraio sono iniziate le prime prove di recitazione; in breve tempo gli studenti si sono familiarizzati con tecniche di lavoro per loro completamente nuove (respirazione, dizione italiana, controllo della emissione della voce…); hanno appreso a memoria testo; hanno cominciato ad acquisire il corretto ritmo di entrate e uscite sulla scena; si sono adoperati per il reperimento dei materiali e dei costumi.

Il gruppo si è poi aperto al contributo di altre professionalità presenti nella scuola che hanno collaborato al momento della realizzazione di scene e scenografie.

Tra gli effetti particolarmente positivi di questa fase del lavoro, ci piace evidenziare il fatto che si è manifestato immediatamente un notevole senso di responsabilità e un forte spirito di gruppo.

Tale spirito di gruppo ha avuto la sua espressione più alta nel momento importantissimo del concorso a Budapest.

La tensione prima dello spettacolo era palpabile.

La consapevolezza di misurarsi con gruppi di molto maggior esperienza, che si erano dedicati al teatro per più anni e l'obbligo morale di non poter far male, di dare il meglio di sé, per valorizzare al massimo tutto il lavoro fatto negli ultimi sei mesi, sottoponeva i ragazzi a una pressione altissima.

Al momento dell'entrata in scena tutta l'energia accumulata si è liberata immediatamente dando origine a una recita perfettamente riuscita: le risate del pubblico fin dalle prime scene hanno rinfrancato i ragazzi che hanno proseguito fino alla fine dello spettacolo spediti e sicuri per ottenere, infine, il riconoscimento di un applauso convinto e caloroso da parte del pubblico, e la menzione speciale da parte della giuria, che a fine giornata ha premiato il lavoro tra i quasi venti presentati.

Il successo ottenuto ha avuto un effetto talmente galvanizzante sui ragazzi, i quali già il giorno dopo chiedevano di iniziare una nuova esperienza, con un nuovo testo e una nuova messinscena.

Senz'altro questa esigenza manifestata dai ragazzi attende da noi educatori una risposta coerente e adeguata. Per noi non è che l'inizio…

Antonio Satta e Luigi Alcide Fusani

Il tavolo, l'asino e il bastone

Első szárnypróbálgatások
A 10.D osztály olasz nyelvű színielőadása

Az iskolai színjátszás hatásos jellemformáló tevékenység.

A színjátszás annyit jelent, mint kifejleszteni az önkontroll képességét, megismerni a térben elfoglalt helyünket, megtanulni mozdulataink koordinálását, hangunk színezetének és erősségének szabályozását, fejleszteni a beleérzőképességünket, de mindeközben kontrollálni a saját érzelmeinket, hogy megfelelőképpen kifejezhessük őket.

A színjátszás annyit jelent, mint kapcsolatot teremteni más emberekkel úgy a színpadon, mint a színpadon kívül, tiszteletben tartani a többiek szerepét, és

ugyanezt elvárni a sajátunkkal szemben, elfogadni, hogy egyenlőek vagyunk a csoport többi tagjával, követni a rendező utasításait, ugyanakkor személyes hozzájárulásunkkal is gazdagítani a produkciót, mert a színház egy kollektív művészi alkotás.

Mi is lehetne jobb iskola, hogy megtanuljunk elérni egy kitűzött célt, kialakítsuk a megfelelő kompetenciát és fejlesszük a személyiségünket egy olyan csoporton belül, amelyben miénk a főszerep.

A színjátszó-kör röviddel az iskolaév kezdete után indult. A munkában a 10.D osztály tanulóinak egy lelkes csoportja vett részt. Az első összejövetelek az előadásra szánt történet kiválasztásával teltek. Így találtak rá egy magyar népmesére, amit aztán felvonásokra osztottak, meghatározták a cselekmény főbb mozzanatait, majd a munkát a párbeszédek és az összekötő szöveg megírásával folytatták. Mindeközben az olasztanulás egy új és kellemes formáját fedezték fel.

Ez a munka egészen januárig folytatódott.

Februárban megkezdődtek az első próbák. Rövid időn belül a diákok megbarátkoztak a számukra addig ismeretlen technikákkal (légzéstechnika, olaszos kiejtés, a hangképzés kontrollja …), majd memorizálták a szöveget, és kezdtek ráérezni a színpadi mozgás helyes ritmusára. Később igyekeztek fellelni a szükséges jelmezeket és kellékeket.

A csoport tevékenységét az iskola tanárai közül többen is segítették. Ők elsősorban a díszletek kialakításában és a színrevitel megvalósításában működtek közre.

A munka eme szakaszának különösen pozitív hatásai közé sorolhatjuk az erős csoportszellem és a nagyfokú felelősségérzet gyors kialakulását.

Ez a csoportszellem leginkább a budapesti verseny döntő pillanataiban volt megfigyelhető.

Az előadás előtt szinte tapintható volt a feszültség.

Nagy nyomást jelentett a gyerekekre az a tudat, hogy náluk sokkal nagyobb tapasztalattal rendelkező, már több éve színjátszással foglalkozó csoportokkal kell megmérkőzniük; és az a morális kényszer, hogy nem csinálhatják rosszul, hogy ki kell hozniuk magukból a legjobbat, maximálisan felhasználva azt a tudást, amire az előző hat hónap alatt szert tettek.

A színpadralépés pillanatában az összes felgyülemlett energia azonnal felszabadult, és az eredmény egy tökéletesen sikerült előadás lett: a közönség nevetése már az első jelenetektől kezdve bátorította a gyerekeket, akik végig lendületesen és magabiztosan játszottak. Előadásukat a közönség meggyőző és

lelkes tapssal jutalmazta. A produkció a zsűri tetszését is elnyerte, és a bemutatott közel húsz színdarab közül dicséretben részesítette.

Az elért siker annyira felvillanyozta a diákokat, hogy már másnap kérték egy új darab színrevitelének lehetőségét. A tanulók eme igényére mi tanárok csak egyféle választ adhatunk. Számunkra ez csupán a kezdet …

Satta, Antonio és Fusani, Luigi Alcide

A 10.D osztály az egészségnapon

Egészségnevelés és egészségfejlesztés a Kodályban

Iskolánk évek óta kiemelten kezeli az iskolai egészségnevelést, melynek céljai illeszkednek a Nemzeti Drogstratégiához és a korszerű egészségfejlesztési irányzatokhoz. Szeretnénk tudatosítani tanulóinkban az egészség fontosságát, melynek megtartása az ő döntésükön is múlik. Vonzóvá szeretnénk tenni az egészséges életmódot, alternatívákat mutatni a szabadidő hasznos eltöltésére, felkészíteni őket az életmódjukat meghatározó helyes döntések meghozatalára.

Egészségfejlesztő munkánkban nagyon sokan vesznek részt, az osztályfőnökök munkáját segíti az iskolai védőnő, iskolaorvos és sok külsős szakember. Az osztályok mindegyikében tartottak már előadást a Magyar Orvostanhallgatók

Egyesületének tagjai AIDS és nemi betegségek, szív és érrendszeri megbetegedések, dohányzás káros hatásai az érrendszerre, drogprevenció, daganatos betegségek témakörben. Iskolánk tanulói minden évben részt vesznek az ÁNTSZ kortársoktató képzésén, melynek során felkészülés a családi életre, dohányzás megelőző és drogprevenciós előadások megtartására szereznek végzettséget. Harmadik éve sikerrel veszünk részt az OM drogprevenciós pályázatán, melynek révén elnyert többszázezer forintos támogatást a pécsi Drogambulancia munkatársainak a segítségével fordítjuk interaktív módszerekkel történő megelőzésre. A szakemberek minden osztályban öt órát töltöttek a tanulókkal, lehetőség nyílt személyes és osztályszintű konfliktuskezelésre, a drogproblémákon kívül az alkohol, dohányzás, családon belüli erőszak tanulók által hozott eseteinek a feltárására, a megoldási lehetőségek együttes megkeresésére. A személyes találkozás lehetőséget ad a későbbi kapcsolattartásra is a szakemberekkel, óriási jelentősége, hogy tudnak kihez bizalommal fordulni szüleiken és tanáraikon kívül is.

Az idei tanév talán legjobban sikerült egészségnevelési eseménye az Egészségnap, ami rendhagyó jelleggel nem az iskolában zajlott, hanem az iskola történetében először a Mecseken. A diákok három turnusban „szállták” meg a Mandulást, majd osztályonként haladtak a Remete-rét – Égervölgy útvonalon. A reggeli szemerkélő eső elvette a kedvét a kirándulóknak, de mire az első csapat elérte a Remete-rétet, az időjárás megkegyelmezett, és ragyogó napsütés lett a jutalma kitartásunknak. A réten kiosztott „egészséges” táplálék elfogyasztását követően mindenki elégedetten indult a célállomás felé. Az út során többen eltévedtek, az osztályok összekeveredtek, azonban egy osztály kivételével mindenki eljutott az Éger-völgybe. Mivel *Egészségnap* címszó alatt szerveződött a túra, ezért akadályok is voltak, ahol teszteket kellett megoldani a csapatoknak. A versenyt a 12. C osztály nyerte. A visszajelzések alapján ez a program nyerte el a diákok tetszését leginkább, ezért remélhetőleg a jövőben is lesz lehetőségünk iskolai szinten kirándulni, hiszen ennél jobb egészségfejlesztő programot nehéz találni.

Jillekné Rauschenberger Gabriella
ifjúságvédelmi felelős

Scambio scolastico
Villafranca, 19-24 aprile 2004

Siamo partiti domenica notte pensando che poi tutti avrebbero dormito sull'autobus. Tutto il contrario! Durante il viaggio tutti erano svegli, vivaci e abbiamo guardato cinque film finché siamo arrivati in Italia.

Ci siamo fermati a Mantova per passare qualche oretta con la visita di questa bellissima città. Sfortunatamente il tempo non era tanto favorevole, pioveva a dirotto.

A Villafranca ci aspettavano già i ragazzi italiani che fino a quel punto conoscevamo solo dalle foto. A scuola hanno organizzato una piccola festa di benvenuto con uno spettacolo grandioso e con un bel ricevimento con dolci, panini e bibite. É stato un benvenuto davvero amichevole!

Dopo la festa abbiamo fatto conoscenza con i ragazzi italiani che ci ospitavano e siamo andati a casa dalle famiglie italiane. Tutti noi abbiamo trovato una famiglia molto gentile presso la quale ci sentivamo molto bene.

Le mattine andavamo a scuola per assistere ad alcune lezioni. Così abbiamo avuto la possibilità di conoscere meglio l'atmosfera della scuola italiana.

Il primo giorno abbiamo visitato il Vittoriale degli Italiani a Gardone. Lì abbiamo sentito leggende interessanti sul famoso poeta italiano Gabriele D'Annunzio. Dopo siamo andati al Museo dell'Olio dove abbiamo visto le diverse fasi della preparazione dell'olio di oliva. Abbiamo assaggiato cose strane che sono piaciute piuttosto ai ghiottoni. Tornando a casa ci siamo fermati ad ammirare il lago di Garda.

Mercoledì abbiamo visitato una fabbrica dei tortellini e naturalmente abbiamo mangiato anche lì. Il resto della giornata lo abbiamo passato nel Parco della Sigurtà che é un grandissimo e bellissimo parco privato a Valeggio. Fortunatamente faceva bel tempo, splendeva il sole.

Il giorno seguente dopo le lezioni siamo partiti per Verona. Nel centro abbiamo visto tanti vu' cumprà dei quali abbiamo già sentito parlare durante le lezioni d'italiano. Abbiamo visto la famosa Arena di Verona e la casa di Giulietta. Naturalmente tutti volevano toccare il seno sinistro della statua che porta fortuna. Nel tempo libero abbiamo passeggiato sulle strade di Verona mangiando ottimi gelati italiani. Quella sera l'abbiamo passata a Villafranca. Ci siamo divertiti alla Festa della Birra ballando e bevendo birra…

Venerdì dopo una sola lezione a scuola siamo andati al porto di Garda dove abbiamo visto una fiera e poi siamo andati a fare la gita in battello. Durante la gita abbiamo guardato le cime delle montagne coperte dalla neve. A Malcesine abbiamo visitato un castello. Tornando al lago alcuni di noi (specialmente Husi)

hanno dato a mangiare alle anatre. Per fortuna la Festa della Birra durava ancora una sera. Forse queste ultime due sere sono state le più divertenti.

Siamo partiti sabato, la mattina. Prima della partenza c'era una piccola festa d'addio. Eravamo molto tristi per dover lasciare l'Italia, i ragazzi e le „nostre" famiglie. Non avevamo nessuna voglia di andare a casa. E adesso non vediamo l'ora di poter rivedere i nuovi amici italiani! Arrivederci a settembre! Vi aspettiamo!

Gabriella Mattenheim e Anita Kavalecz 11.D

Cserekapcsolat

Kirándulás Villafrancába, 2004 április 19-24.

Április 19-én indultunk, mi a 11.D, hogy részt vegyünk egy olaszországi utazáson, ami cserekapcsolat is egyben a villafrancai Carlo Anti Gimnáziummal. Már nagyon vártuk ezt a lehetőséget, így kellő izgalommal készültünk az útra.

Vasárnap éjfélkor indultunk, abban a hitben, hogy az éjszakát pihenéssel tudjuk majd tölteni a buszon, ám ebből természetesen nem sok valósult meg. Már

legalább öt filmet megnéztünk, mire Olaszországba értünk. Első megállónk Mantova volt, ahol a városnézés élményéből sajnos kicsit levont a szakadó eső.

Villafrancában az iskolában már vártak minket a számunkra szervezett ünnepséggel és fogadással. Nagyon tetszett, ahogy énekeltek az olasz fiatalok, de azért mi is igyekeztünk…

Nagyon izgalmas volt ráismerni azokra a kedves arcokra, melyeket eddig csak fotókról ismerhettünk. Az ismerkedés után mindenki hazaindult a fogadó családhoz. A náluk töltött napokra nagyon szívesen emlékszünk vissza, mindenki nagyon kedves volt és szinte még a saját gyerekeiknél is jobban kényeztettek bennünket.

Reggelenként iskolába mentünk mi is. Minden nap részt vettünk néhány órán, így közelebbről is megismerhettünk egy olasz középiskolát. Az ottani órák élénk hangulatából hoztunk is egy kis ízelítőt tanáraink örömére…

Első nap az ún. „Vittoriale”-t látogattuk meg Gardonéban. Itt érdekes történeteket meséltek nekünk Gabriele D’Annunzióról, a híres költőről. Ezután az Olajmúzeumban voltunk, ahol megfigyelhettük, hogyan készítik az olívaolajat. Eléggé furcsa, számunkra szokatlan dolgokat kóstolhattunk meg, amik inkább csak az ínyenceknek ízlettek (például Ákos.). Hazatérőben még vethettünk egy pillantást a csodaszép Garda tóra.

Szerdán újabb gasztronómiai programmal kezdtük a napot: látogatást tettünk a Tortellini gyárban, ami szintén kóstolóval volt egybekötve. (Itt talán már kevésbé kellett biztatni minket…) A nap másik felét egy hatalmas és gyönyörű parkban, a „Parco della Sigurtà”-ban töltöttük Valeggioban. Szerencsénkre az idő is nagyon szép volt, így jólesett a fűben fekve és napozgatva arra gondolni: milyen távol is van az iskola…

Másnap (csütörtökön) az órák után Veronába indultunk, ami nincs messze Villafrancától. A városban sok olyan jellegzetes utcai árussal találkoztunk, akikről már hallottunk és olvastunk is olasz nyelvi órákon. Apró csecsebecséket, napszemüveget vagy esernyőt árulnak az aktuális időjáráshoz igazodva. A nevüket pedig (vu’ cumprà) onnan kapták, hogy mindig azt kérdezik: „Veszel valamit?” (Vuoi comprare?). Láttuk az Arénát, ahol nyaranta a híres operaelőadásokat tartják és Pavarotti is énekel. De természetesen elzarándokoltunk Júlia házába is, hogy megérintsük a már fényesre tapogatott bal mellét, ami állítólag szerencsét hoz. Szabadidőnkben finom olasz fagylatot ettünk és sétálgattunk a belvárosban. Az este nagyon vidámra sikerült, köszönhetően a többnapos sörfesztiválnak, amit éppen akkor tartottak Villafrancában. A helyiek inkább csak szolidan hallgatták a zenét, mi viszont megmutattuk, hogy táncolni is lehet! Természetesen a sörivás sem maradt el. (Ezt a mondatot kérjük a cenzúrával törölni!)

Pénteken már az első óra után kirándulni indultunk. Először egy vásáron nézelődtünk a Garda-tó partján, utána következett a hajókirándulás. Hajókázás közben a gyönyörű hófödte hegycsúcsokat csodáltuk. Végül megérkeztünk Malcesinébe, ahol megnéztük az ottani kastélyt. A kikötőbe visszatérve néhány osztálytársunkat a kacsaetetés kötötte le leginkább. (Husi!) Este megint sörfesztivál… Talán éppen ez az utolsó két este sikerült a legjobban. Na persze nem a sör miatt, hanem, mert mind együtt voltunk. ☺

Szombaton délelőtt indultunk haza. Az olaszok ismét kis ünnepséget rendeztek, ezúttal "Festa di Benvenuto" helyett "Festa d'Addio"-t, búcsúünnepséget. Mi mindannyian szomorúak voltunk és semmi kedvünk nem volt hazajönni, olyan jól sikerült a várva várt itáliai kaland. (Mert hát az is volt néhány…)

Most is csak az vigasztal bennünket, hogy nemsokára (még idén ősszel) viszontláthatjuk újdonsült olasz barátainkat.

Mattenheim Gabriella és Kavalecz Anita 11.D

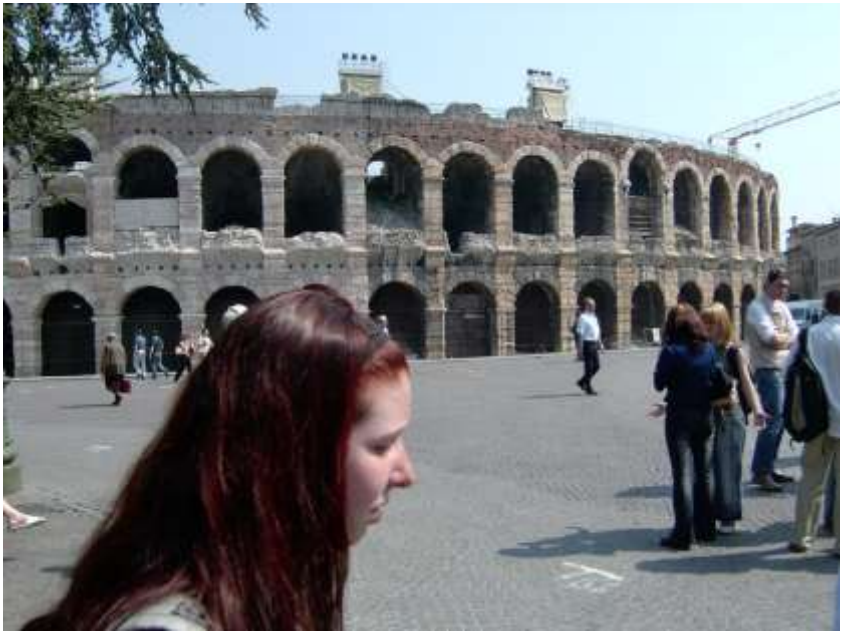

Osztálykirándulástól testvérvárosi kapcsolatig

1992 decemberében a Kodály Gimnázium akkori 1. D és 1. E osztálya Meszéna Tamás és Staub Ernő osztályfőnökök vezetésével dél-olaszországi kirándulást tett. A végállomás egy tengerparti kisváros volt Róma és Nápoly között félúton – Terracina. Egy ottani középiskola diákjai, tanárai és a város más polgárai vártak bennünket. A kapcsolat az akkor iskolánkban tanító kedves olasz földrajztanárnő Alessandra Magistrelli személyes ismeretségének volt köszönhető.

Emléktöredékek villannak képzeletemben. Az érkezés, amire kerítettek vendéglátóink egy ott élő magyar hölgyet, Annát Máramarosszigetről. A búcsú szellemi, lelki s materiális javakkal megrakottan, érzelmektől meghatottan. Az olasz vacsorák a „halászkonyha" és a parasztkonyha szisztematikus váltogatásában. Sorrento, Fossa Nova, Pompeji stb. A narancsligetek. A herculaneumi régészeti restauráción dolgozó munkás, aki a térdét csapkodta ámultában, hogy ezek a magyar lányok jobban beszélnek olaszul, mint ő. (Azt hiszem igaza volt.) Signore Ceci egy utazási iroda vezetője, aki Esterházy Péter nevével hozakodott elő. Teljesítményét növeli, hogy mindezt a tizedik fogás után tette. Szállásadónk az aranyos Persichini-család, akihez kétszer is szinte családtagként tértem vissza.

Mindez fontos az én életemben, de kevés ahhoz, hogy bekerüljön egy ilyen rangos évkönyvbe.

Történt azonban más is.

Már az első este, odahaza a családnál Persichini úr, a nyugdíjas állomásfőnök, említette, hogy valamikor régen egy fiatal magyar házaspár halálos balesetet szenvedett, s ő intézte a holttestek vasúti hazaszállítását.

Aztán egyik este egy tengerparti pincében, ahol tanár, diák, olasz, magyar egyaránt kedélyesen mulatta az időt déli sűrű borok fajtabemutatójának keretében, egyszer csak szót kért egy magas, sovány öregúr Renato Maragoni, aki évtizedekig volt a város kereszténydemokrata polgármestere.

Elmondta, hogy 1961 szeptemberében egy fiatal magyar házaspár 4 éves kisfiúkkal egy oldalkocsis motorkerékpárral súlyos balesetet szenvedett. Az anya a helyszínen, az apa néhány napra rá a korházban meghalt. A kisfiú könnyebb sérülésekkel megúszta.

A gyereket egész Terracina örökbe akarta fogadni, elhalmozták szeretetük minden jelével, egy emigráns magyar pap is rendszeresen bejárt hozzá. A kisfiút azonban anyai nagyanyja hivatali és diplomáciai bonyodalmak után hazavitte Magyarországra.

Maragoni úr elmondta, hogy nagyon szeretnék tudni, mi lett az akkori kisfiúból. Többször próbálták megtalálni egyházi vonalon, más módon, de nem sikerült. Azt tudják róla, hogy Virág Józsefnek hívják, és akkor Székesfehérvárra került. Kérik, hogy segítsünk nekik.

Ez az este, ez a kérés, a szándék őszinte emberi humánuma utunk legszínesebb élményeit is elhalványította.

Osztályom egyik székesfehérvári diákja az év szilveszterének napján megtalálta Virág Józsefet.

1993 szeptemberében pedig egy kis filmforgató stáb érkezett Terracinába Józseffel, Csillával, a székesfehérvári diákkal, Tamással és velem.

A tragikus színhelyhez közeledve bennem csak az motoszkált, mit érezhet Virág József. De erről ő tudna beszélni, ha egyáltalán lehet erről beszélni.

Szülei az 1956-os forradalmat követően mentek ki. 21 illetve 17 évesek voltak akkor. Ausztráliába kerültek. 1961-ben eldöntötték, hogy hazajönnek. A motorkerékpárjuk és a ruhájuk kivételével minden vagyonukat eladták. Megvették a hajójegyet Nápolyig. Ott a motorkerékpárhoz hozzáhegesztettek egy oldalkocsit, hogy így folytassák útjukat. Föladtak egy táviratot Fehérvárra, hogy jövünk. 135 km-re jutottak, amikor eltört a hegesztés, az egyensúlyát vesztő motorkerékpárt balra kapta az apa, s ütköztek egy szembejövő Fiattal. A kirepülő kisfiú a fején sérült meg. (Ott jártunkkor orvosa „beazonosította” a haja alatt beforradt sebet.)

Mindezeket újságdokumentumok is alátámasztják. A Nők Lapja fényképes riportban számolt be a tragédiáról, s annak utóéletéről. A Népszabadság is foglalkozott az üggyel. Terracina lakóit imperialista gyermekrablóknak állították be. (Ha még élnek ezek az „újságírók” el kéne küldeni nekik a „Terracina 32 év után” című filmet, egy mai újságíró Kovács Zoltán filmjét.)

A családi tragédia más szálon is kapcsolódik a magyar történelemhez. Az akkor Terracinában élő magyar pap, József egyetlen anyanyelvű lelki gondozója nem más volt, mint Asztalos István a pócspetri rendőrgyilkosság hamis vádak alapján elítélt vádlottja. Ezzel üzent a berendezkedő kommunista hatalom a papságnak. Súlyos börtönévek után került ki Itáliába.

A történet nem fejeződött be a filmforgatással. Önkormányzati képviselőként is visszatértem e helyre. Az iskolák után először a kereskedelmi kamarák között alakult ki kapcsolat, megjelent Terracina a Pécsi Ipari Vásáron, 1996. szeptember elsején, Pécs város ünnepnapján pedig a két polgármester Dr. Páva Zsolt és Vincenzo Recchia aláírta a két város testvérvárosi megállapodását. Terracinában az ottani Testvérvárosok terén ott lobog Pécs zászlaja, nem messze a Via Pécstől.

Szeretek utazni. Ebben nem vagyok egyedül. Élményeim, emlékeim helyhez kötnek. De Dél-Olaszország valami más. Ennek érzékeltetéséhez egy nagy és kényszerű világpolgárt, Márai Sándort hívom segítségül, aki keserűen fordította ki a Szózat parancsát: A nagyvilágon kívül nincsen számodra hely.

Ő írja salernoi közkórházi heteiről: „A látogatási órákat senki nem respektálja, a primario távozása után éjfélig mindenki jön-megy, ahogy kedve tartja. Leülnek a beteg ágya körül a szomszédos ágyakra – az én ágyamon is többen tanyáznak, és barátságosan kínálgatnak a butykossal, sült tésztával, más ízes falatokkal – senki nem törődik azzal, hogy a súlyos betegeknek csendre van szükségük, csendre, csendre!…

A házi szokásnak megfelelően búcsúra körbejárok a kórteremben, kezet szorítok azokkal, akik tudják mozgatni a kezüket. Mikor kilépek a teremből, meglepetéssel észlelem, hogy ez az ól, a testi felbomlásnak ez az alvilági istállója adott valamit. Mintha néhány héten át tartoztam volna valahová. Az elmúlt években soha nem éreztem ezt, Magyarországon sem, Amerikában sem.”

Én is úgy érzem, Terracinához is tartozom.

Staub Ernő

Mini Színjátszó Fesztivál a Kodályban

– ahogyan a tanár látta

A játszótársam, mondd

akarsz-e lenni? – kérdezi a költő, sejtetve azt, hogy játszani jó, hogy játszani kell, szükséges, nélkülözhetetlen – és lehet is, kiváltképpen ha társak vannak hozzá. Ez utóbbiak jártak az eszében annak a néhány (valóban néhány) tanárnak és diáknak, akik decemberben, a Kodály-napok körül vetették föl, hogy tavasszal, valamikor a költészet napja környékén, a humán tagozatos osztályok számára kellene (és lehetne) biztosítani szereplési lehetőséget. Annál is inkább, mert a jelek szerint még bőven vannak tartalék energiák, és sokan vannak olyanok, akik megérdemelnék, hogy ügyességüket, rátermettségüket minél szélesebb körben megmutathassák. Így született meg a tavaszi Mini Színjátszófesztivál (máig ez az ideiglenes cím!) ötlete. Az ötletet elhatározás és közvéleménykutatás, majd az érintettek hol lelkes, hol beleegyező, azaz mindenképpen igenlő válasza után megvalósítás, tett követte. Könnyelműség volna azt állítani, hogy a színpadra szánt művek, jelenetek kiválasztása, és a februártól meginduló próbák zökkenőmentesen, a legkisebb nehézségek nélkül mentek végbe. De ez nem véletlen, mert a kiírás szerinti, fél óra terjedelmen belüli érdekes jelenetet, színpadi művet nem könnyű találni, illetve a dolgot az sem könnyítette meg, hogy a négy osztály számára, négy rendezőre volt szükség, nem beszélve arról, hogy a szereposztásban is előfordultak „zökkenők" (bökkenők?). Meg aztán, ahogy ment az idő – helyenként az idő is mindjobban szorított.

Végül aztán minden „egyenesbe jött." A legnagyobbak (l2.B) maguk rendezték meg darabjukat, a tizedikeseknek egy tizenegyedikes társuk, a kilencedikeseknek az iskolában éppen tanítási gyakorlatot végző egyetemista, az Egyetemi Színpad tagja segített. Így aztán április 27-én beindulhatott a Fesztivál I., amelyen mindenki örömére a kéttannyelvű iskolák országos versenyein nagy- és különdíjat elért olasz és spanyol tagozatosok is felléptek, természetesen olasz és spanyol nyelven játszva. Az olaszosok *az Il tavolo, l'asino e il bastone*, a spanyolosok a *Alicia.com* című darabot adták elő, a humán tagozatosok pedig mindannyian valamilyen vidám jelenetet választottak: Janikovszky: *Kire ütött ez e gyerek?* (9.B), Ismeretlen Szerző: *Kocsonya Mihály házassága* (10.B), Karinthy Frigyes: *Az emberke tragédiája* (11.B) című művét, a l2-esek pedig egy *János vitéz* paródiát játszottak.

Ennek az estébe hajló délutánnak a mérlegét megvonni, és értékelését elvégezni – ahogy mondani szokás – nem az én feladatom (és nem is biztos hogy szükséges). Viszont teljes bizonyossággal állítható, hogy a Fesztivál sikeresnek minősíthető, mert ezen alkalommal 1. az iskola kulturális életének egy új színfoltja jelent meg, 2. sok meglepően tehetséges színjátszót láttunk, 3. a nézők

tapasztalhatóan és bizonyíthatóan jól szórakoztak, 4. és minden jel szerint a nem kevés munkát, próbát végző, a színpadon megjelenő résztvevők is. Stb. Egyszóval úgy néz ki: megérte.

Ui.: Talán érdemes gondolkodni a folytatásról is. (?)

Dr. Tóth Károly

Kocsonya Mihály házassága

– és ahogyan a diák

„Színház az egész világ”

mindenki ismeri ezt a mottót, és egy délután erejéig nálunk is maximálisan megvalósult. Mikor is? Annak írom, aki nem tudja, hát április 27-én este fél hatos kezdettel. Bemutatkoztak az iskola humán tagozatos tanulói és két nyelvi osztály diákszínjátszói. Az aula nem volt mentes a nézők hangos kacajától és kitörő jókedvétől, ami nem is csoda, mert mindegyik darab magas fokú felkészültséget tükrözött. Mivel nem versenyről volt szó, hanem csak egy baráti fesztiválról, ezért mindenki nyertesként távozott este az ágyikóba. Remélem, hogy ez egy csodálatos hagyománnyá válik az idő múlásával, és a színvonal – ha lehet ennél jobb – csillagászati magasságokba emelkedik. Csak az okozott bennem kis csalódást, hogy a kíváncsiskodók száma nem érte el a

széktelítettségi szintet, pedig az igazgató úr beszámolási engedményeket tett a másnapi tanórák keretein belül azoknak, akik megtisztelik jelenlétükkel azokat, akik hetek óta rengeteg energiát áldoztak a próbákra és az újabb ötletekre. Ettől függetlenül az este nagyon jól zajlott. Most nem csak azok kedvéért írom le, akik nem láthatták, hanem a nézőkéért is, hogy elolvasva újra felidéződjenek a kellemes pillanatok. Időrendi sorrendben beszélek az előadásokról.

Petőfi Sándor: János vitéz (paródia)
Rendezte: 12. B osztály
Szereplők: 12. B osztály

Dicséretre méltó ez a végzős osztály, ugyanis a rájuk nehezedő nyomás ellenére volt elég lelkesedésük és elhivatottságuk, hogy a teljesség igényére törekedjenek ezen a téren is. Mindenki tudja, hogy minden évben részt vettek minden olyan rendezvényen, amelyiken osztályszinten el lehet indulni. Sikerekben gazdag érettségit kívánok mindegyiküknek. Most pár szót a darabról: a cselekmény fő fonalára mindenki emlékszik legalább általános iskolából, ezért nem telítem a sorokat ilyen felesleges dolgokkal. Nagyon tetszett, hogy Jancsit is lány játszotta, ezáltal átvitten humoros szituációt létrehozva. A paródia formáját nem a szöveg mássága, hanem a szereplők színészi játéka adta meg. A darab rendkívül pörgős volt, a nézők folyamatosan kapkodhatták a fejüket jobbra-balra. Nagyon ötletesek voltak a jelmezek is, amelyekkel előidézték a mű jellegét. Szereplésüket hatalmas tapssal jutalmazták.

Karinthy Frigyes: Az emberke tragédiája
Rendezte: Schweibert Eszter
Szereplők: A 11. B osztály

Úgy hiszem, hogy kitűnő darabot választottak, hisz ki ne ismerné Karinthy messze földön híres feketés, ironikus humorát, amivel minden nagy irodalmi személyt megőrjít vagy megnevettet. Itt is, mint az előző esetben, mindenki részt vett a darabban, még ha csak sírásó szereplőként is. Ez a darab kevésbé volt mozgalmas, de mindenki megtanulta a szerepét, és a rövid idő ellenére sikerült befejezni a darabot. Az előadás nagyon jó hangulatban zajlott. Talán a játék színvonalán lehetett volna még emelni, de a szereplők jókedve ezt is elfelejttette néhányunkkal. Külön szót szólnék arról az ifjú színészről, aki egy rendkívül ötletes maszkban lépett színre, úgy hallottam, nem csak a nézők, hanem a szereplők számára is meglepetést okozott ezzel a bravúrral. Ennek az osztálynak is megköszönöm, hogy a műsorukkal emelték a fesztivál színvonalát.

Il tavolo, l'asino e il bastone

Rendezte: Antonio Satta, Luigi Alcide Fusani
Szereplők: 10. D

Az olasz tanárok egy olyan produkciót akartak bemutatni, amit akár az olaszul nem tudók is élvezhetnek. Ez sikerült. A magyar népmese átírása jó lett, főleg, hogy a szereplők mimikájukkal és beszédmodorukkal alá tudták támasztani a mondandót. Nekem kétszer is lehetőségem nyílt megtekinteni, ezért olyan dolgok is feltűntek, amik elsőre nem. Sok munkával járhatott megszerkeszteni a díszletet, a jelmezeket. Talán az ő munkájuk volt a legtöbb időt igénylő, kivéve a spanyolosokat. Ötletes volt a kartondobozos szamárfej és a hungarocellbárányok. Igazából nincs mit írnom róla, minden szereplő tudta a szövegét, lehetett következtetni a cselekményre, egyszóval jól játszottak. Aki többet akar tudni a részletekről, nézzen utána a *Terülj, terülj asztalkám* című mesében.

Ismeretlen szerző: Kocsonya Mihály házassága
Rendezte: Putnoki Veronika
Szereplők: 10. B Osztály

Egyszóval: gratulálok! Azt hiszem ti voltatok az az osztály, amelyben nagyon kellemesen csalódtam. Az októberi ünnepség után reménykedve vártam, hogy végre megmutassátok, mit is tudtok igazán. Nagyon jó volt a darabválasztás, ötletesnek bizonyultak a jelmezek és a színpad kihasználtsága. A történet röviden egy házasságról szól, de nem boldogok, és a férj megleckézteti pletykálkodásról híres feleségét azáltal, hogy állítása szerint embert ölt. Természetesen nem igaz, és a végén az asszonyoknak volt ám nemulass. Ebben az esetben a helyzetkomikumon kívül a jellemkomikum is nagy szerepet kapott az előadás során. Ez sikerült a legjobban olyan szempontból, hogy rengetegen hangoskodtak az eddigiek alatt – ezért még Szili Györgyi tanárnőnek is meg kellett kérni a zajongókat egy kis csendre – és végre már a nyolcadik széksorban is élvezhető volt, ráadásul még a fülemet sem kellett hegyezni. A tanári kar is jókat kacagott az előadás alatt. Azért nem minden tökéletes és jó, meg kell említenem, hogy ketten túl gyorsan és halkan játszottak. Összességében csak annyit kívánhatok, hogy az elkövetkező években is hasonló jót produkáljatok.

Janikovszky Éva: Kire ütött ez a gyerek?
Rendezte: Tóth Zoltán
Szereplők: 9. B

Az egyetemista rendező bebizonyította, hogy minden díszlet nélkül, csak a koreográfiára építve is lehet előadni egy darabot úgy, hogy még jó is legyen. Igaz, hogy nem is volt semmi mozgalmasabb esemény, csak két gyermek panaszkodó monológjából állt össze az egész játék. Sokan részt vettek még a mozgás hangsúlyozása miatt, és hogy néha kórusként válaszoljanak a két főszereplőnek. Az egész fesztivál alatt talán nekik volt a leghosszabb szövegük, és ennek ellenére teljes beleéléssel és megfelelő sebességgel adták elő. Az egyik

legmegdöbbentőbb számomra az volt, amikor hirtelen három társának ölébe ugrott a fiúmonológos. Nagyon jó volt, remélem, jövőre a jó szövegen kívül egy szép díszlettel is készülnek.

Alicia.com
Rendezte: Futó Andrea, Raquel del Castillo Pastor, Julio Sánchez Belza
Szereplők: 11. E

Az *Alice Csodaországban* című mesét mindenki láthatta már, és úgy döntöttek, hogy áthelyezik a színteret a mai világba. Sajnálom, ha nem tudom visszaadni az egész tartalmát, de nem tudok annyira spanyolul. Mindenesetre a főszereplő álomnak hiszi, lehet hogy az is, elalszik a számítógép előtt, miközben egy dél-amerikai levelezőpartnerének a válaszára vár. Ezután olyan kalandokba kerül, ahol barátokra talál, például detektívre, panda antivírusra és legyőzendő vírusokra. Természetesen a mesei rész nem vész el, a végén minden jó. A szövegben nem találtam említésre méltó hibát, tényleg jól felkészültek. Egyébként az ENIBE-n is jól szerepeltek.

Sipos Norbert 13. D

Kire ütött ez a gyerek?

Helikon Fesztivál
Keszthely, 2004. április 29 – május 1.

Eredményeink

Kiemelt Arany és Fődíj: Bartók Béla Leánykar

Fesztivál különdíj: Mizer Mozgás-Látványszínház

Arany fokozat	Antoni Szabina és Varga Annamária, ének (duett)
Ezüst fokozat	Kaposvári Szilvia, népdal
	Mendler Péter, szakszofon
	Zavagyák Tímea, vers
Bronz fokozat	Keszthelyi Réka, oboa

Író Deák
Vers és Novellaíró Pályázat

Részlet **Moni István** 9. C osztályos tanuló különdíjjal jutalmazott pályamunkájából.

Interjú a malacpersellyel

Miért választotta a bankszakmát?

Már egész fiatalon is szerettem, és tudtam is bánni a pénzzel. A takarékoskodáshoz meg aztán nagyon értek, hát ezért lettem persely.

Meg sem fordult a fejében, hogy más munkát válasszon?

Igaz, hogy törékeny alkat vagyok, de attól még nem kell az embernek porcelán elefántnak mennie, meg egy idő után bele edződik a munkájába, mindenki.

A családjában volt más banki alkalmazott?

A nagyapám széf volt. Állítólag, tőle örököltem a pénzkezelő eszemet, de az erejét biztos, hogy nem. Mert az én nagyapám, olyan erős volt, hogy egyszer sem bírták megfúrni, pedig legalább hatszor próbálkoztak vele. Hatvan évig dolgozott, de aztán addigra a zárszerkezete úgy kiöregedett, hogy el kellett mennie nyugdíjba.

Önt szerint miért nincsenek új malacperselyek a szakmában?

Erre a szakmára már nincs kereslet. Ha valaki mégis banki dolgozó akar lenni, inkább elmegy hitelkártyának, vagy csekkfüzetnek. Ez a munka

amúgy sem biztonságos, főleg a mai világban, mivel már néhány garasért összetörik az embert.

Próbálták már magát feltörni?

Szerencsére még nem. Egyszer ugyan már leszédültem a szekrény sarkáról, de akkor csak a fülem repedt el.

Nem szeretett volna egy nagybanknál dolgozni?

Abszolút nem! Amik a bankoknál mennek, az felháborító! Néhány forint kölcsönre, már akkora kamatot számítanak fel, hogy az elképesztő. Meg ott különben is csak az lenne a dolgom, hogy a papírokat tologassam! És kérem szépen, attól hogy malac vagyok, még disznó nem leszek!

Mi a véleménye az adócsalásról, és a banki sikkasztásról?

A bankrabló is csak szakma igaz, hogy nem szép, de valakinek azt is csinálnia kell, de ami most megy, az visszataszító! Mindenki lop, csal, hazudik mindenkinek, és még az sem biztos, hogy a főnök legalább nem tesz ilyeneket, mert ha még a vécésnéni is extra adót számít föl, akkor a főnök mit tegyen?

Mik a tervei a jövőre nézve?

Még mindig malacpersely maradok, de hogy mit hoz a jövő azt senki sem tudja.

Interjú a bank vécésnénijével

Ön már régóta dolgozik?

Igen.

Dolgozott már máshol is?

Nem.

Halottuk, hogy extra adót számít föl. Igaz ez az állítás?

Igen.

Önt ez nem zavarja?

Nem.

A főnök, ön szerint saját zsebre dolgozik?

Biztos.

Használhatom a vécét?

120 Ft

Akkor inkább visszatartom.

Jó.

Köszönöm az interjút.

Én köszönöm, és örülök, hogy ilyen kimerítő, és intellektuális beszélgetést folytatott szerény személyemmel, továbbá örülök, hogy nem zavarta a bőbeszédűségem.

Hogy lett bátrabb a róka, mint a pocok?

Szép, meleg, napos idő honol, a kerekerdő minden sarkában. A madarak, persze eső után csivitelnek, de az nem jelent semmit, mivel a madarak mindig csacsognak. Minden békés, és nyugodt.

Már-már unalmas.

Hopp, de mi ez? Egy kis pocok szalad eszeveszetten, de nem önszántából, hanem azért, mert egy róka kergeti szegényt.

Mi az, hogy csak úgy legyávázol engem? Fuss, te pockondi, mert ha elkaplak, nagyon megjárod! – Kiabálta magából kikelve a róka.

– Igaz is, hogy gyáva vagy! Lefogadom, hogy én százszor bátrabb vagyok, és ezt, ha kell be is bizonyítom. – Sivította futva a pocok.

– Azt meg aztán, hogy bizonyítanád be? Mert arra én is kíváncsi lennék. – Állt meg a róka.

– Hogy? Hát három próbával. Aki gyávább, az alulmarad. – A rókának tetszett az ötlet, és rábólintott.

– Az első próba, hogy ki mer magasabbra mászni, egy fán. Persze először én megyek. – Mondta büszkén kis pocok. – Persze viszek magammal egy darab indát, amit ott kötök a fa törzsére, ameddig sikerült felmásznom. Ha te magasabbra mászol, mint a csomó, nyertél. – A róka beleegyezett. A pocok kiválasztott egy jó magas nyárfát, majd fogott egy indát, és elkezdett mászni. Nagyon magasra mászott, az ágak már ott nagyon hajladoztak, így ő megállt és megkötötte a csomót.

A róka alig várta, hogy leérjen, már mászott is. A fa tetején a vékony ágak, persze letörtek a róka súlya alatt, így a ravaszdi lepottyant. Szerencséjére, egy jó nagy bokorra esett, így nem ütötte meg magát.

– Ne nevess, te szőrcsomó, mert én még így magasabbra jutottam, mint te. – De ez nem csillapította a kis pocok nevetését, amitől majd megfulladt. Jó öt percig hahotázott, majd elmondta a következő próbát:

– Most az jön, hogy mézet kérünk a medvétől. – Mondta.

– Mézet? Na ne nevess, ezt bárki meg bírja csinálni, már mehetünk is. – Mondta nagyképűen a róka.

Persze, megint a kis pocok kezdte a próbát. Odaállt hát a medve elé, s ezt mondta:

– Medve bácsi! Kérlek szépen, adj nekem egy kevéske mézet, mert már nagyon éhes vagyok.

– Mézet? No jól van. De csak azért, mert ilyen szépen kéred. Tessék egyél, jó étvágyat. – A kis pocok hamar meg is ette az elé tett mézet, majd megköszönte, és elment. Most viszont a rókán volt a sor.

Odament a medvéhez, majd ezt mondta:

– Hé, te brummogó szőrmók! Adjál már nekem, egy adag mézet, mert ha nem, nagyon dühös leszek.

Ezekre a szavakra a medve felhúzta a szemöldökét, nagy levegőt vett, majd ezt mondta:

– Mi az, hogy te szőrmók? És mit teszel, ha dühös leszel mi? Te neveletlen, pimasz ravaszdi! Példát vehetnél a kis pocokról! Nézted volna meg, hogy milyen szépen kért! – majd a medve nagyot ütött a méhkasba, és arrébb ugrott. Jól is tette, mert a dühösen kirajzó méhek, így a rókára támadtak. Ettől persze elkezdett rohanni, egészen a közeli tóig, ahol beugrott a vízbe, mert oda a méhek már nem követték. A kis pocok most is nevetett.

– Jól van, jól van! Egy-egy az állás, de lássuk csak a következő próbát. – Mondta kedvetlenül a róka.

– A következő próba igen kemény lesz. – mondta vigyorogva a pocok. Futás lesz, méghozzá egy szakadék felé. Aki előbb megáll, az a gyáva. – Persze a róka azért egy picit megrémült, mert ez azért mégis veszélyes, de nem akart csakúgy veszteni, így belement. A szakadéktól jó messzire indultak. A pocok adta meg a rajtjelet.

– Vigyázz, kéész, futáááás! – Erre mind a ketten megindultak. Futottak, futottak, de a szakadék egyre közeledett. Egyikük sem akart engedni, de a szakadék előtt egy hajszállal, a pocok megállt. Ezt látva a róka örömujjongásban tört ki, de balszerencséjére, elfelejtett megállni.

Így lett bátrabb a róka, mint a pocok, de hogy akkor látták a kerekerdőben utoljára, az biztos.

L e a H é t f ő k k e l ! ! ! ! !

Most következzék, egy nyilvánosságra hozott indítvány.

Tisztelt Bíróság!
Indítványozom, hogy a Hétfőket töröljük ki a naptárakból, mivel a hétfőket mindenki utálja. A Hétfő, a hétvége örömeit elrontó iszonyat, mely az egész világot sanyargatja kegyetlenül. A teljes likvidálás drasztikusnak tűnhet, de nincs más megoldás. A hatnapos hét szebben is mutatna a naptárakban és órarendekben, mint a hétnapos, mivel a gonoszok is heten vannak. Ebben az ügyben pedig a főgonosz a Hétfő, mely nélkül a hét hattá szelídül, és ártalmatlanná válik. A hatnapos hétben a munka-pihenés arány is jobban el van osztva, 2:1 arányban. A Hétfők gyári termelése amúgy is silány, mivel a munkások 72%-a álmos, rosszkedvű, fáradt, esetleg másnapos. A Hétfő eltörlésével ez is megszűnne, és a hat gazdaságosabb lenne, mint a hét, mivel az emberek a Hétfői problémáikat továbbviszik a munkanapok folyamán, melynek a hétben a munka-pihenés aránya 2,5:1. Ez az öt tized nem tűnik soknak, de a miatta kieső haszon nagyon nagy. Egy évben 52 hét van, de a hatnaposból 60 lenne. Így az évi könyvelések heti lebontása is sokkal esztétikusabb lenne, mellesleg a hatvan kerekebb szám, mint az ötvenkettő.

Moni István
7629 Pécs, Papkert u. 50.

Ballagási búcsúztató
2004. május 8.

Kedves ifjú Barátaim! Virágköntösbe öltözött ezen a napon az iskola, az osztály, a padotokon ott a tarisznya, a batyu, benne a hosszú útra indulóknak járó útravaló, a hamuban sült pogácsa, a forint, talán egy fénykép, ahogy ez éppen nálatok szokás.

A búcsúsztató osztályok izgatott, de ünnepi arccal sürögnek, lesik a hatást, tetszik-e a díszítés, észre veszitek-e a táblára írt üdvüzletüket?

A tanárok arca is mintha más lenne ma...

A gyülekező tömegben felvillan egy-egy meghatott, otthoni arc... Aztán becsukódik a terem ajtaja, együtt az osztály, úgy, ahogy jóban-rosszban, drukkban, felszabadult nevetésben, vitákban, harcokban, megbékélésekben, gondban és örömben annyi éven át... – de ma utoljára.

Felhangzik a jel, a dal, s elindulsz a ballagók menetében a többiek között, egyre több a kezedben a virág. Az ünnepségen meghitt szavak Neked szólnak. Búcsúztatnak...

Emlékeket idéznek, jó tanácsot adnak, bíztatnak, s az Alma Mater mindörökre gyermekévé fogad igazi kegyes anyaként egyforma szeretettel, akár engedelmes jó, akár vásott, csínyekre mindig kész gyermeke voltál.

Előfordul sajnos, hogy egy-egy ajtó bezáródik előtted, de tudjuk, ha valahol becsuknak egy ajtót, helyette mindig kinyílik egy ablak.

Gimnáziumunkban, amikor a közös ajtót kinyitottad, egy cél vezérelt: éretté válni. Neked, akinek hamarosan sikerül, úgy csukódik be az ajtó kilépésed után, hogy várod, megkapd azt a papírt, amelyben elismerik, hogy az ajtó mögött végig kitartottál.

Most új ajtók felé nézel, lezárod a mögötted álló éveket. Tini gyermekből érett felnőtté válsz...

Van köztetek, akit vonzanak az új dolgok, van, aki talán fél az ismeretlentől.

Egy a közös, hogy tovább kell menni saját utadon, az összes lehetőséget megismerve, bátran választani ajtót és célt, melyet nagyon szeretnél elérni.

Talán páran bizonytalanok vagytok, hogy megtaláljátok-e a helyes utat... Minden azon áll vagy bukik, hogy végig mertek-e menni az úton.

Bízzatok magatokban, és ne hátráljatok meg a kihívások elől. Legyetek büszkék arra, hogy a Kodály Zoltán Gimnázium tanulói voltatok, a jövőben találjátok meg a szerencséteket, és a boldogságotokat.

Pedagógusaitoknak és szüleiteknek kívánom, hogy kapják meg azt a kedves szót, köszönetet, hálás tekintetet tőletek, mely azért a munkáért szól, mellyel segítették gimnáziumi tanulmányaitok elvégzését.

Nincs az a szép ünnep, mely véget nem érne egyszer. Ez a nap is múlttá válik hamar, és beáll engedelmesen a többi emlékeid sorába, majd hátrébb szorítják az újak, és távolodik, halványul...

Engedjétek meg, hogy az alsóbb évfolyamos diáktársaim nevében a régi, szép magyar köszöntéssel búcsúzzak:

Isten veletek, Isten áldjon benneteket!

Putnoki Veronika 11.B

Ballagási búcsúzó
2004. május 8.

Sok szeretettel köszöntöm kedves vendégeinket, szülőket, tanárokat az egész végzős évfolyam nevében!

Tavaly ugyanekkor ugyanitt álltam, csak akkor búcsúztattam a ballagókat. Akkor úgy gondoltam, hogy soha nem fog eljönni ez a perc. Sőt, bevallom őszintén: vártam. Akkor még nagyon távolinak tűnt. Most pedig azt mondhatom, hogy eljött. Sajnos. És most nehéz elbúcsúzni. Nehéz szavakat találni ezekben a percekben, mert mit mondhatnék a ballagók nevében, ami kifejezhetné azokat az érzéseket, amiket még megfogalmazni sem lehet, azt, hogy mennyire vártuk ezt a napot, most meg könnyekkel áztatjuk az iskolát. Bárcsak maradhatnánk még! Természetesen nem örökre, csak egy kicsit. El kell búcsúzzunk egymástól és tanárainktól, akikkel együtt indultunk neki minden egyes napnak 4-5 éven keresztül, amelyekben persze voltak buktatók, de megcsináltuk. Igaz, még előttünk van a legnagyobb megmérettetés, de megcsináljuk.

Az utolsó hetekben szerintem mindenki előtt lepörögtek emlékképek, hogy mit és kiket hagyunk itt, hogy mi mindenen mentünk át együtt. Az első naptól a suliban, a szecskaavatón, az osztályéneklési versenyeken, és az osztálykirándulásokon át a szerenádig, és eddig az ominózus pillanatig. Mind tudjuk, hogy még találkozunk egyszer, valahol, valamikor, de akkor már minden más lesz. Felnőtt emberek leszünk, akik már csak kellemes nosztalgiával fognak visszaemlékezni az itt eltöltött csodálatos évekre.

Amikor elsőben idekerültünk, új emberek közé csöppentünk, és figyeltük egymást, mint idegeneket, akiket majd meg kell szeretnünk; de nem kellett, mert jött az magától. Azt hiszem, mindenki talált magának legalább egy igaz

barátot vagy akár többet is. Pont ezért olyan nehéz vidáman elballagni innen, mert tudjuk jól, ezek között a barátságok között lesz, amelyik elhalványul, még ha nem szeretnénk, akkor is, viszont bizton állíthatom, hogy ugyanígy lesznek, amelyek egy életre fognak szólni.

Sokat köszönhetünk szüleinknek, családjainknak, hogy mindig mellettünk álltak. Igaz, tőletek szó szerint nem búcsúzunk, de lezárul életünk számotokra talán legnehezebb szakasza: a kamaszkor. Éretlen tinédzserekből már majdnem felnőttekké váltunk a gimnáziumi évek alatt. Köszönjük a sok támogatást, kitartást és szeretetet, amit tőletek kaptunk!

Végül, de nem utolsó sorban a tanárainktól szeretnék búcsút venni mindnyájunk nevében. Ez az a rész a beszédemben, ami a legnehezebb feladat volt, és teljesíteni sem igazán sikerült. Mit mondhatnék, ami nem túl érzelgős, de mégis megható, és ahogy tanároktól illendő elbúcsúzni. Csak annyit tudok, hogy nagyon nagy szerepük van abban, akikké váltunk mára, és még válni is fogunk. Megalapozták a személyiségünk egy részét. Sajnos személyenként nem lehet most köszönetet mondani azért a sok jóért, amit önöktől kaptunk. A sok támogatásért, bíztatásért. Igaz, néha kaptunk a fejünkre rendesen, de annak is megvolt a kellő hatása. – Gondolom. Itt példát kaptunk tiszteletből, emberségből, szeretetből, és tudást is rengeteget adtak nekünk. Kinek többet, kinek kevesebbet. Ez már csak rajtunk múlt.

Köszönünk minden meghitt pillanatot, kedvességet, szeretetet, türelmet, és a végtelenségig sorolhatnám, mi mindent köszönhetünk még! Úgyhogy csak köszönjük, hogy voltak nekünk és értünk!

Azt tanácsolom, így a végén, hogy soha ne felejtsük el ezeket az éveket, mert visszahozni már nem lehet őket, és hogy évek múltán is büszkén mondhassuk majd: Jó volt Kodályosnak lenni!

Búcsúnkat egy idézettel zárom:

„Utaink száz felé válnak,
De szívünk egy célért dobog.
Nekivágunk a küzdelmes mának,
És épít karunk egy szebb holnapot”

Gadányi Barbara 12.B

Bartók Béla Leánykar

Kodály Zoltán Vegyeskar

Ballagási búcsúztató
2004. május 8.

Tisztelt Ünneplők!
Kedves Ünnepeltek!

Már megint május, már megint a mámorító virágillat, már megint ballagás.

Mi meg már megint öregedtünk egy évet, és már megint ideállt egy seregnyi fiatalember, hogy demonstrálják: felnőttek lettek. Felnőttek, akik részt kérnek azokból a javakból, amelyek megilletik a felnőtt embert, de részt kapnak az ezzel járó kötelezettségekből is. Aztán, hogy csak nőttek, mint a gomba az erdőben, vagy közben érettek is lettek, az a következő napokban kiderül.

Azt mondtam az előbb, hogy felnőttek. Mit kell ezen érteni? Miben különbözik a felnőtt ember élete, magatartása a gyerekétől? Vagy lehet, hogy butaságokat kérdezek? Hiszen sem a felnőttek, sem a gyerekek nem egyformák, ahány ember, annyi féle. Létezik azonban valami, amit mostanában kezdünk elfelejteni, vagy legalábbis sokan úgy csinálnak, mintha ők nem tudnának róla, mintha rájuk ez nem vonatkozna. Igaz, kicsit idejét múltnak tűnik a neve is, úgy hívják, társadalmi elvárások. Ez egy olyan, le nem írt normarendszer, amely a jó szándékú embernek segít eligazodni a bonyolult szituációkban, előír bizonyos viselkedési normákat, megmutatja, milyen legyen a viszonyunk családtagjainkhoz, barátainkhoz, munkatársainkhoz, idegen emberekhez. Hogy viszonyuljunk a munkához, kötelességeink teljesítéséhez, mit vállaljunk szűkebb és tágabb környezetünk, hazánk épüléséből, stb.

Meggyőződésem, hogy csak az az iskola tölti be hivatását, amelyik nem elégszik meg azzal, hogy nyakon önti növendékeit a humán- és reáltudományok legújabb eredményeivel, hanem 4, illetve 5 éven keresztül minden tanítási órán, minden egyéni és csoportos foglalkozáson gyógyszerként csöpögteti a tanulókba mindazt, amit emberi értéknek ítél. Az iskolának egyformán fontos feladata a szellem, a lélek és test harmonikus fejlesztése. Egy-egy érettségi időszak sikeres befejezése után nem dőlhetünk hátra elégedetten, hogy lám, milyen jó munkát végeztünk. Majd a 15-20 éves érettségi találkozókon, amikor elmondják, hogy milyen az életük, és ha akkor ők elégedettek, akkor azok lehetünk mi is.

Kedves Lányok és Fiúk!
Kedves Felnőttnek Készülők!

Remélem, senki nem értett félre! Nem azt mondtam, hogy kizárólag a mi munkánk és a szüleitek szerető gondoskodása dönti el, hogy milyen életet fogtok élni. A felnőtt embernek tudnia kell, hogy saját sorsát maga alakítja. Nekünk csak arra volt lehetőségünk, hogy megtanítsunk benneteket halászni.

Az már a szorgalmatokon, a szerencsén és a tudásotokon múlik, hogy sikerül-e minden nap megfogni annyi halat, amennyi elegendő azoknak, akik rátok lesznek bízva. A halat nem csak – vagy nem elsősorban – anyagi értelemben gondolom. Ide sorolnám mindazokat az egyéb értékeket is, amelyek kellenek ahhoz, hogy boldogan éljetek. És ezeket az egyebeket sokkal nehezebb megtalálni és megszerezni, mint a lakást, az autót, a pénzt.

Márai Sándor Füves könyvében azt írja – nem szó szerint idézem – hogy az emberek többsége egész életében azon munkálkodik, hogy összeszedje azokat a kellékeket, amelyek a boldogsághoz szükségesek. Aztán amikor az életük végéhez érnek, akkor jönnek rá, hogy annyi energiát fektettek ebbe a gyűjtésbe, hogy közben elfelejtettek boldognak lenni.

Én azt kívánom nektek hogy ti ne járjatok így. Csak annyi boldogságot akarjatok, amennyi elérhető. Mert ha annál többet akartok, bármennyi is van, nem tudtok majd örülni neki.

A következő kérdés az lehet, hogy hol keressétek a boldogságot? Ma ez a kérdés azért különösen időszerű, mert éppen egy hete annak, hogy Európai Uniós ország lettünk, mi pedig már nem csak magyar, de európai polgárok is vagyunk. A mi életünk eddig úgy telt, mint Móricz Kis Jánosáé. Ha néha közelébe kerültünk a misztikusan távoliak jólétének, megrészegedve, éhesen vetettük rá magunkat minden koncra, amit átdobtak a kerítésen. Most megint nem csak az anyagiakra gondolok, hanem a demokráciára, a szabadságra és mindenre, ami náluk természetes, nálunk pedig elérhetetlen álom volt. Nektek már nem kell a kerítésen túlról leselkednetek. Beengedtek a házba, nektek is van teríték az asztalon. Igaz, hogy egy kicsit még hátul, messze a nagy fazéktól, de egy levegőt szívhattok velük. És ha a jobb falatokat ki is veszik a közelebb ülők, azért a többiek sem maradnak már éhen.

Kinyílt a világ. Megnőtt az élettér. Mind az utazást, mind a tanulást, mind a munkavállalást illetően. Okosan kell dönteni olyan kérdésekben, hogy feladjam-e az itthoni egzisztenciámat egy – még nem ismert – bizonytalan kinti lehetőségért, többre tartsam-e a jól hangzó, de lehet, hogy felszínesebb nyugati értékeket a mi mértéket szabó erkölcsi normáinknál, és így tovább.

Bármit is hozzon az élet, bárhogy is döntsetek, ne legyetek kishitűek. Legyen végre vége annak, hogy össze kell húzni magunkat a semmivel nem több, de jobb feltételek között élő emberek között. Legyetek büszkék magyarságotokra, és ahelyett, hogy szájtátva csodáljátok a nyugat csillogását, próbáljátok megismertetni más népek polgáraival saját kincseinket.

Kodály Zoltán nevéhez számtalan olyan megállapítás kötődik, ami ma épp olyan aktuális, mint amikor elhangzott. 60 évvel ezelőtt egy tanulmányában ezt írta: „Ady nem talál virágot a magyar ugaron. Ellene mondok: van itt virág, bizonyság rá ő maga. Csak el ne tapossák, engedjék kivirulni, majd csodát

látnak. Hagynának csak száz évig békén élni: földi paradicsom lenne ez a kis ország."

Emlékezzetek Kodály szavaira és tegyetek annak érdekében, hogy ez a földi paradicsom minél előbb itt legyen.

Az osztályfőnök, Siklér Gábor és a magam nevében köszönök el az ének-zene tagozatos 12. A osztályunktól. Sok dicsőséget szereztek az iskolának kiemelkedő énektudásukkal. Eredményeik közül kiemelkedik a Szolnoki Nemzetközi Kodály Fesztivál Fesztiváldíja, A Debreceni Nemzetközi Kórusverseny II. díja, a szlovéniai és csehországi kórusverseny I. díja, a II. Magyar Kodály Verseny I. díja és Nagydíja, valamint Keszthelyi Helikon Fődíja. Elismerést szereztek hazánknak és városunknak koncertkörútjaikon Szlovákiában, Olaszországban és Angliában.

A kórusokban kiemelkedő közösségi munkát végzett Tatai Adél, Erb Edina, H. Szabó Gábor és Pelenczei Lilla.

Ha a tanulmányi eredményeik nem is döntögettek iskolai csúcsokat, bár Erb Edina, Illés Tímea és Lőcze Andrea sokat tett ezen a téren is, azért sok szép emlék marad ránk. Így az iskolai mikulás ünnepségek, a jó emlékű orfűi és fadd-dombori kirándulások, no meg az osztályéneklési versenyek. Emlékezni fogunk Trencsák Hajnalka népdalaira, remélem továbbra is ő marad az osztály anyja.

Hencsné Tóth Zsuzsa osztályfőnök búcsúztatja velünk együtt a 12. B, humán tagozatos osztályt. Sok szorgalmas és megbízható tanulóból tevődött össze az osztály. Érdeklődés, nyitottság, tolerancia és segítőkészség jellemezte őket. Ezek a tulajdonságok eredményezték, hogy nagyon jó osztályközösséggé váltak. Állandó résztvevői és gyakran nyertesei voltak az iskolai és más szervezésű történelem versenyeknek, megnyerték a megyei versenyt is.

A versmondó és Kazinczy szépkiejtési versenyen Gangel Lilla és Gadányi Barbara szerepelt eredményesen. Országos olasz versenyről is nyertesen jöhetett haza Tamás Adél és Szász Anita.

Emlékezetesek maradnak az osztálykirándulások. 9-ben Kisújbánya „Ismerjük meg egymást". 10-ben Esztergom, Visegrád „Segítsük egymást a Rám-szakadékban", 11-ben Eger „Hol van már az a *Szépasszony-völgy*", és 12-ben Simonfa „Jól megáztunk" jelmondataival.

Nem felejtjük el az osztályéneklési versenyek sikereit, ahol szinte mindig, mindent megnyertek, és úgy köszöntek el, hogy sokáig emlékezni fogunk rá.

A szépen dekorált osztálytermük, a kedves karácsonyi műsorok, a szalagavató tánc, a János Vitéz, meg még sok minden fog emlékeztetni rájuk.

A közösségi munkában kiemelkedet Gangel Lilla, Gadányi Barbara, Krasnyánszki Ramóna, osztály szinten Berényi Georgina, Tamás Adél, Gruber Yvett, Graics Barbara és még sokan mások.

Nagy Mária osztályfőnökkel együtt köszönök el a 12. C, általános tantervű osztályunktól.

Jó lenne, ha mindig csak kirándulni kellene. Kiválóan szerepeltek minden évben a mecseki túraversenyeken, a városi takarítást is kirándulásnak élték meg, első helyezést szereztek az egészségnap keretében kiírt túrán is.

Nagy lelkesedéssel készültek az osztályéneklési versenyekre, bár nyerni eddig még nem sikerült, a 2. és 3. helyezések is igen elismerésre méltó eredmények.

Sajnos nagyon szomorú események is kísérték ezt a négy évet. Ma sem tudjuk még feldolgozni Tóth Bernadett hirtelen halálát.

Tanulmányi sikerekkel nem nagyon büszkélkednek, de Szintai László történelem iránti rajongása – amellett, hogy műszaki pályára készül – igen dicséretes. Wéber Zita csak másfél éve van az osztályban, de aktivitásával, segítőkészségével így is kitűnt. Fekete Klaudia szorgalma mindenkinek követendő példa lehet.

Az osztály ügyes-bajos dolgait nagy lelkesedéssel Csipes Kata, Fodor Renáta, és Széphelyi Anikó intézte. Az osztályfőnök jobb keze Kovács Bálint volt, aki jó tanulmányi eredménye mellett a sportban is szép sikereket ért el.

Végül meg kell említenem még Horváth Kornélt, a legek emberét, aki a legtöbb borsot törte az osztályfőnök orra alá, de a legtöbb mosolyt csalta az osztálytársak arcára.

Búcsúzom – Kováts Edit osztályfőnökkel együtt – a 13. D magyar-olasz két tanítási nyelvű osztályunktól. Pár nappal ezelőtt, amikor szerenádozni voltak nálam, azt kérdezték, hogy miben voltak ők mások, mint a többi osztály, miről fogunk emlékezni rájuk? Nehéz lenne felsorolni. Igazi egyéniségekből tevődött össze az osztály. Vannak köztük kiváló sportolók, már-már művészek, kitűnő tanulók, tehetséges és lelkes újságírók, stb.

Nem csak igazgatóként, hanem az osztályban tanító szaktanárként is azt mondhatom, hogy szeretném, ha sok ilyen osztály lenne az iskolában.

Sipos Norbert öt éven át kitűnő, illetve jeles tanulmányi eredményt produkált. Matematikából megyei 5. helyezett, nyelvtanból országos 3. volt. Nyert olasz pályázatot, és polgármesteri dicséretben részesült.

Éveken át igen magas színvonalon írták és szerkesztették az iskolaújságot: Dénes Máté, Sipos Norbert, Varga Zoltán és Illés Beáta.

A regionális és országos olasz versenyek helyezettjei voltak: Czentner Noémi, Dénes Máté, Illés Beáta, Dányi Nagy Krisztián, Koncz Erika, Papp Enikő, Sipos Norbert és Varga Zoltán.

Oláh József osztályfőnökkel együtt köszönök el a 13. E osztálytól. Ők mindannyian két tanítási nyelvű osztályba kezdtek tanulni, akkor még Zarándi Nóra osztályfőnök anyáskodása mellett. Később úgy hozta az élet, hogy az osztály fele feladta a kétnyelvű képzést, de továbbra is emelt szinten tanulta az olasz nyelvet.

Egy igazán jó közösség formálódott belőlük, kár, hogy a sok hiányzás miatt erről néhányan nem sokat tudhatnak.

A tanulmányi munkában Zavagyák Tímea, Schneider Erika, Szatmári Zsuzsa és Wilk Ágnes járt az élen. Bogár Kata osztálytitkárként, Börcsök Zsófi az osztályéneklési versenyekre való felkészülés során tett sokat a többiekért. Dér Julianna, Duga Anikó és Horváth Gábor a sportpályákon volt leginkább aktív. Csullag Szilvia anyukája, Farkas Tímea pénzügyminisztere volt az osztálynak. Emlékezni fogunk Zavagyák Tímea vers és prózamondásaira, Ginder Anikó és Wilk Ágnes majorett táncaira, Kumli Viktor vezércikkeire, és Huszics Kata önálló véleményeire, segítőkészségére.

Búcsúzunk – Polohn Yvette osztályfőnökkel együtt – a 12. F, ugyancsak általános tantervű osztálytól. Ők az iskola történetének első F osztálya, de nem csak ezért fogunk emlékezni rájuk. Bár tanulmányi téren összességében nem sikerült maradandót alkotniuk, Lőrincz Katalin, Rudolf Nikoletta és Tarr Éva végig jeles, vagy kitűnő eredményt ért el. Sokan voltak kénytelenek idő előtt elhagyni az iskolát, így most 10 fővel kevesebben állnak itt, mint a 4 évvel ezelőtti tanévnyitón.

A jól sikerült tanulmányi kirándulások is alakították az osztályközösséget, Óbánya, a Balaton környéke és Győr egyaránt mindenkinek szép emlék marad.

Gyulai Emesét szervező készsége és gazdaságis munkája, Visnyei Andreát a szalagavató tánc és a tabló készítése okán illeti dicséret.

Kedves Lányok és Fiúk!

Még azért néhány napig együtt maradunk, hiszen vannak még közös dolgaink. Ezekhez a vizsgákhoz és az utána következő felvételikhez kívánok mindannyiótoknak sok sikert, aztán pedig eredményes helytállást a tanulásban, a munkában, az életben.

Isten veletek!

Gaál Tibor igazgató

Karnagyi megbeszélés a Santa Maria foknál

Ének-zene tagozat

A 2003/2004-es tanév jól kezdődött a 30 éves BARTÓK leánykar és az 1 éves leány néptánccsoport életében, hisz augusztus végén egy feledhetetlen dél-olaszországi turnén vettünk részt Szent Rocco ünnepe alkalmából Puglia tartományban. Torrepaduli, a kétezer lakosú kisváros e pár napban kétszázezer vendéget fogadott, köztük minket is, a Kodály Gimnázium együtteseit.

Együtteseink aktív részesei voltak az ünnepi műsoroknak és más városokban is nagy sikert arattak magyar zeneszerzők műveinek és a magyar folklór gyöngyszemeinek bemutatásával.

Itthon, már az évnyitón, két olaszos kórustagunk – Benács Zsaklin és Sindler Mónika – vehette át az „Örökös tagság”-ot igazoló díszoklevelet.

Kórusaink sikerrel szerepeltek október elsején a Zenei Világnapon, majd novemberben önálló CD –felvétel készült mindkét együttessel.

A leánykar a Magyar Kodály Társaság megalakulásának 25 éves jubileuma alkalmából rendezett hangversenyen Kodály művekkel lépett föl, decemberben pedig a Magyar Rádió készített felvételt a kórussal Budapesten.

Iskolánk Kodály Zoltán Ifjúsági Vegyeskara – mint a II. Kodály Zoltán Magyar Kórusverseny nagydíjasa – meghívást kapott az idei verseny nyitókoncertjére a Pesti Vigadóba, ahol kirobbanó sikert aratott.

Népdalosaink már hagyományosan kiemelkedően szerepelnek a megyei népdalversenyen és a mohácsi gálán is. Álljon itt a legjobbak neve: Trencsák Hajnalka, Kaposvári Szilvia, Antoni Szabina, H. Szabó Gábor és Gál Emőke.

A naptári évet az ének-zene tagozat életében idén is a hagyományos, bensőséges és nagy hőfokú karácsonyi koncert zárta.

Tavasszal a Magyar Rádió Pécsett is felvételt készített együtteseinkkel, majd a Bartók Kórus a Pécsi Dalos Napon és az Éneklő Ifjúság hangversenyén is szerepelt. Ezek a fellépések jelentették a fölkészülést az országos Diáknapokra, a Keszthelyi Helikonra. A leánykar a „Kiemelt arany fokozat" mellett a kategória Fődíját is megkapta. Arany fokozatot kapott még az Antoni Szabina – Varga Annamária ének-duett, ezüstöt Kaposvári Szilvia és Mendler Péter, bronz fokozatot pedig Keszthelyi Réka.

Előttünk áll még néhány jelentős program: a Bartók Béla Leánykar a II. Pécs-Baranyai Nemzetközi Ifjúsági Zenei Fesztiválon énekel, majd szeptemberben finnországi turnéra utazik. Vegyeskarunk októberben viszonozza az ulmi fiúkórus látogatását, hogy Németországban három koncertet adjon.

A fenti programok és eredmények azt bizonyítják, hogy ez a tanév is gazdag volt kulturális eseményekben, melyeken ének–zene tagozatosaink méltó módon képviselték iskolánkat itthon és külföldön egyaránt.

Kertész Attila
tagozatvezető, karnagy

Benács Zsaklin

Sindler Mónika

Verseny előtti izgalom a Vigadóban

A humán tagozat egy éve

Semmiben sem különbözött a 2003/2004-es tanév kezdete sem, folytatása sem a „B”-vel jelzett osztályok tanulói számára. Felvették tankönyveiket, munkalapjaikat, beszámoltak nyári olvasmányélményeikről, megismerték az év követelményeit, majd belevetették magukat a munkába. Osztályfőnökük és tanáraik magyarból és történelemből az előző évben megismertek voltak, az iskola legtapasztaltabb, legtöbbet megélt és legtöbbet megért tanárai, Hencsné Tóth Zsuzsa, dr. Tóth Károly, Kováts Edit, Kissné Peternics Anikó. Az elsősök most ismerkedtek meg osztályfőnökükkel, Bauer Cecíliával, magyartanárukkal és történelemtanárukkal.

A tanulók sem különböztek a többitől, hacsak nem egy-két extrém öltözetű spanyolostól. Jól rosszul nekiláttak a tanulásnak, a kötelező olvasmányoknak. Az elsősök megértették, hogy a szöveggyűjteményt nem az iskolában kell tartani, az nem olyan, mint a testnevelés-felszerelés.

Három komoly eseménynek lehettek részesei az év folyamán. Radnóti Adél tanárnőnek köszönhetően részt vehettek egy operaházi főpróbán Budapesten, majd március l3-án a teljes humán tagozat nyolc tanár kíséretével Pestre utazott a Monet-kiállítás megtekintésére. Eleve úgy terveztük, hogy az említett kiállítás megtekintése mellett váltott csoportokban az egyes osztályok megnézik a Terror Háza kiállítását. A két utóbbi megvalósult, de a Monet-kiállítás előtt olyan hosszú sor állt, hogy a vége szinte az állatkerti majomketrecekig ért. Ezért a délelőtti szabadfoglalkozás során más múzeumokat is megnéztünk. A negyedikes fakultációsok a Szépművészeti és az Iparművészeti Múzeumot.

A tagozat előtt álló egyik komoly szakmai kihívás, hogy az először jövőre megrendezendő kétszintű érettségi tapasztalatait, illetve az idei kísérleti érettségi tapasztalatait minél gyorsabban le kell szivárogtatni az alsóbb évfolyamokra, illetve a pedagógiai gyakorlatba. Azt is el kell érni, hogy a tagozatra járók minimum „illendőnek” tekintsék, hogy valamely tárgyból a komolyabb vizsgát válasszák. Meg kell valósítani, hogy az emelt óraszámban tanított órák anyaga arányosan szét legyen terítve két-két évre, azaz a tanulók áttanuljanak a következő év anyagába, illetve fordítva. Az ennek megfelelő tanmenetek kidolgozása folyik.

Meg kell őrizni, sőt erősíteni kell, akár más vállalkozó osztályok bevonásával is az „amatőr színjátszás” eredményeit. Iskolai versenyek segítségével vissza kell téríteni a tanulót az olvasáshoz. Több elképzelés is van erre vonatkozóan. Meg kell keresni azokat a városi – és országos – rendezvényeket, melyek hozzájárulhatnak a tanulók tájékozottságának, műveltségének és emberségének mélyüléséhez. Tavasszal újra szeretnénk egy erdélyi utat szervezni a Rákóczi Szövetség segítségével.

A beiskolázás sikeres volt, az érdeklődés változatlan a tagozat iránt, így remélhető, hogy valóban a legméltóbbak folytathatják itt tanulmányaikat.

Gyulavári László
tagozatvezető

Két tanítási nyelvű tagozat

A kezdő olaszosok számára kicsit korábban és rendhagyó módon indult a tanév. Augusztus második felében ugyanis nyelvi gólyatábort szerveztünk számukra Püspökszentlászlón, ahol megismerhették egymást és leendő tanáraik egy részét, és kötetlen formában ráérezhettek az olaszórák varázsára. A kedvező tapasztalatok alapján a következő tanév elején a leendő spanyolosok számára is megszervezzük a tábort.

Októberben tanulóink és tanáraink egy csoportja részt vett *az Olasz nyelv hete a világban* rendezvénysorozat keretében megszervezett videó-konferencián a Budapesti Olaszintézetben.

Decemberben a Kodály-hét rendezvényein belül idén is megszerveztük a regionális olaszversenyt, amelyre most is – úgy, mint korábban – nagy számmal érkeztek a város, a megye és néhány szomszédos megye olaszul tanuló általános- és középiskolásai. Még Karácsony előtt megérkezett Olaszországból az új matematika-fizika szakos kolléga, Luigi Alcide Fusani.

Februárban a 9.D és a 10.D osztály – kiegészülve más érdeklődőkkel – egy rövid padovai városnézéssel egybekötött közös kirándulást szervezett a Velencei Karneválra. Fáradtan, de élményekkel gazdagodva tértünk haza.

Márciusban iskolánk egy 15 fős delegációja meghallgathatta a Parlamentben Ciampi köztársasági elnök úr magyarokhoz intézett beszédét az Európai Unió megerősítésének és megújításának fontosságáról. Ezzel csaknem egy időben kezdődtek a *Festival d'Italiano* országos verseny megmérettetései, ahol tanulóink szép eredményeket értek el – a korábban részletezettek szerint.

Az uniós csatlakozás előnapján a Csorba Győző Megyei Könyvtár által szervezett *Olasz nap Baranya megyében* elnevezésű rendezvényen szerepeltek diákjaink verssel, prózával és színdarabbal. Iskolánk csapata nyerte a *Ki mit tud Olaszországról?* műveltségi vetélkedőt is.

Június elején Marco di Ruzza konzul úr látogatott meg minket, aki értékes jutalmakat adott át Göbl Mária Magdolna 12.D, Sipos Norbert 13.D, valamint Antal Ildikó, Antal László, Labát Ditta és Reidl Ramóna tavaly érettségizett tanulóknak egy nemzetközi pályázatra beküldött kimagasló pályamunkájukért.

A tanév spanyolosaink számára sem fukarkodott eseményekben. A tanulóknak öt új tanárral – közülük három spanyol anyanyelvű – kellett megismerkedniük szeptember első napjaiban.

A tanulás mellett nagy lelkesedéssel készültek diákjaink az ENIBE-re, amit idén Debrecenben rendeztek meg. A felkészülés meghozta az eredményt, hiszen diákjaink tizenegy helyezést gyűjtöttek be – a korábban részletezettek szerint.

Márciusban meglátogatta iskolánkat a Spanyol Nagykövetség frissen kinevezett oktatási attaséja, akivel sikerült élő munkakapcsolatot kialakítanunk. Azóta már kétszer is járt városunkban, tájékozódott a nálunk folyó munkáról, és – lehetőségeihez mérten – igyekszik mindenben a segítségünkre lenni.

Spanyolos diákjaink európai uniós ismereteikről is számot adhattak, hiszen sikerrel vettek részt az Ibéro-Amerikai hét programjai között megrendezett uniós vetélkedőn az Európa-házban.

Leginkább azonban azokat a diákokat tanárokat irigyeljük, akik a tanév utolsó napjait már Spanyolországban tölthetik – miközben mi a tanévvég teendőivel vagyunk elfoglalva. Élményeikről remélhetőleg a következő évkönyvünkben olvashatunk beszámolót.

A két tanítási nyelvű oktatásnak Európához való visszatérésünk által új kihívásokkal kell szembenéznie. Különösen igaz ez olyan célnyelvek esetében – mint az olasz és a spanyol –, amelyek Magyarországon nem tartoznak a legnépszerűbb nyelvek közé. Az Európa Tanács állásfoglalásában külön is felhívta a figyelmet az ilyen nyelvek tanulásának/tanításának fontosságára. Mi ezen a területen duplán is megtettük a magunk lépéseit, hiszen az utolsó és az utolsó előtti évben lehetővé tesszük, hogy olaszosaink spanyolul, spanyolosaink pedig olaszul is tanulhassanak, harmadik idegen nyelvként.

A következő tanévben legfőbb feladatunk az érettségi rendszerének átalakításával összefüggő feladatok gyakorlati kivitelezése lesz, hogy diákjainkat nyugodt szívvel állíthassuk az új típusú megpróbáltatás elé. – Itt kívánom megjegyezni, hogy a magyar közoktatás rendszerében felsőfokú nyelvvizsgát csak a nemzetiségi és a két tanítási nyelvű oktatási forma képes nyújtani.

Úgy, mint eddig, a jövőben is igyekezni fogunk az előttünk álló kihívásoknak megfelelni, és az újabb kérdésekre újabb válaszokat adni, hogy minél jobban megfeleljünk tanulóink és szüleik elvárásainak.

Pelles Tamás
tagozatvezető

Pénzügyi-számviteli ügyintéző osztály

Iskolánkban az 1998/99-es tanévben indult a szakképzés számviteli ügyintéző és pénzügyi ügyintéző szakokon nappali tagozatos keretek között. Akkor ez még két külön szakmát jelentett. Azóta változtak a piaci igények, tehát változott a képzési jegyzékben szereplő szakmák sora is. Az oktatás komplexebbé vált, a képzési idő megváltozott, a két szakmát összevonták. Emiatt két éve **pénzügyi-számviteli ügyintéző képzés**t folytatunk. Az itt tanuló diákjaink nagyobb rálátást kapnak a későbbiekben végzendő munkájukra, mint elődeik.

A képzés elsődleges célja olyan gazdasági szakemberek képzése, akik képesek számviteli és pénzügyi feladatok megoldásában való részvételre, illetve egyes részfeladatok önálló elvégzésére. Mivel olyan frissen érettségizett tanulók is választják ezt a képzési formát, akik sikertelenül felvételiztek valamelyik felsőoktatási intézménybe, így gondolnunk kell arra is, hogy ők az itteni tanulmányaik mellett ismét készülnek a felvételire is. A nappali tagozatos forma, az elegendő óraszám, a sok gyakorlás lehetővé teszi, hogy a tanuló nálunk a szakmai képesítését megszerezze és emellett sikeres felvételi vizsgát tegyen valamelyik egyetemen vagy főiskolán. Ez tehát azt jelenti, hogy az itt végzett tanulók továbbhaladása kétirányú: vagy az itt tanult szakmájukban dolgoznak, vagy felsőfokú végzettséget szerezve nyílik majd lehetőségük az itt tanultakat hasznosítva specializálódni. (Az utóbbiak közül legtöbben a jogi egyetemre nyertek felvételt, míg mások egyéb egyetemekre, főiskolákra is sikeresen felvételiztek.)

A beiratkozás feltételei: érettségi bizonyítvány, alapfokú angol vagy német nyelvtudás és maximum 22 éves kor.

A képzési idő másfél év. Ebből az első év a szokásos normál nappali tagozatos elfoglaltságot jelenti, a harmadik félévben pedig zömében délutáni órákat tudunk biztosítani. Ez az időbeosztás a máshol továbbtanulók érdekeinek is megfelel. A képzési idő végén a diákok vizsgát tesznek, mellyel középfokú szakképesítést kapnak. A szakma OKJ száma 52 3432 04.

Szakmai vizsgatárgyaink: vállalkozások gazdaságtana, pénzügyi és vállalkozásfinanszírozási ismeretek, könyvvezetés és beszámoló-készítés, számítástechnika, adatfeldolgozási ismeretek.

A szakképesítés megszerzése után a szakmába való beilleszkedésre két lehetőség kínálkozik: munkavállalás például egy könyvelőirodában vagy a banki szférában beosztott dolgozóként, avagy továbbtanulás egy újabb tanfolyamon, melynek végén felsőfokú szakmai végzettség (mérlegképes könyvelői, illetve pénzügyi tanácsadói végzettség) szerezhető. Iskolánkban felsőfokú szakmai képzéssel nem foglalkozunk, ilyet a városban több felnőttoktatást szervező cég kínál.

Kiegészítő tantárgyként gépírást is tanulnak diákjaink. Ez lényegesen hatékonyabbá teszi mind az informatika, mind pedig a gépi könyvelés oktatását, hiszen ezekből az órákból nem kell a billentyűzeten való keresgélésre időt fordítani. Az idegen nyelvek oktatásánál nem célunk kezdő szintű csoportok indítása, hiszen egy másfél éves képzési forma esetén ez elsősorban csak az alapok átadását tenné lehetővé. Fontosnak tartjuk azonban azt, hogy lehetőleg minél több tanuló jusson el a középfokú nyelvvizsga letételéhez szükséges szintre. Ezt angol anyanyelvű tanárok munkája is segíti. Iskolánk ezért a két leggyakoribb nyelvet, az angolt és a németet kínálja az ide jelentkező tanulóknak.

Az itt végző diákok végül három bizonyítványt is szerezhetnek: ügyintézői oklevelet, nyelvvizsga bizonyítványt és számítógép-kezelői végzettséget kaphatnak.

Khín Istvánné
igazgatóhelsettes

Az iskola dolgozói és tanulói

Tanárok

Gaál Tibor
igatgató

Khín Istvánné
igazgatóhelyettes

NagyÉva
igazgatóhelyettes

Hársi Sándorné
igazgatóhelyettes

Bacskay Katalin
Balikóné Mohácsi Éva
Bálint Éva
Bauer Cecília
Bayer Ildikó
Béres Andrásné
Bognár Vasas Dóra
Boros Tímea
Bödör Csaba
Czett Lászlóné
Czipszer Mária
Csanádi Beáta
Csiszár Ágnes
Del Castillo Pastor, Raquel
Ferenczi Zsuzsanna
Fusani, Luigi Alcide
Futó Andrea
Gáborné Antal Zsuzsa
González López, María Paz
Gyulavári László
Hegedűs Zoltán
Hencsné Tóth Zsuzsanna
Jakabos Péter
Dr. Jillekné Rauschenberger Gabriella
Kertész Attila
Kiss Zoltán
Kissné Horváth Eszter
Kissné Peternics Anikó
Kováts Edit
Körző Kálmánné
Lang Ádámné
Lászlóné Nagy Ilona
Liebermann Tímea
Dr. Lőcziné Péter Anette
Maczák András
Maddocks, Frances Patricia
Mátés György
Mátésné Torda Anita
Mattenheimné Gyulasi Elvira
Mátyus Árpád
Mendrei Kinga Mária
Merksz Ildikó
Nagy Mária
Oláh József
Őriné Simonovics Andrea
Peák Terézia
Pelles Tamás
Pest Szilvia
Péter Tibor
Pintér Kornélia
Polgárné Megyeri Ilona
Polohn Yvette
Radnóti Adél
Sánchez Belza, Julio
Satta, Antonio
Siklér Gábor
Staub Ernő
Szabados Gabriella
Szigethi Laura
Szili Györgyi
Szörényi Ildikó
Tornyos Tivadar
Dr. Tóth Károly
Várkonyi András
Veres János

Irodai dolgozók és technikai alkalmazottak

Nyúl József *gazdasági vezető*

Balázs László *portás*
Benked Klára *védőnő*
Erényi Judit *laboráns, pénztáros*
Gergál Tamásné *asszisztens*
Hegedűs József *oktatástechnikus*
Kovácsné Szabó Magdolna *adminisztrátor*
Patartics Mátyás *gondnok*
Patarticsné Molnár Erika *könyvelő*
Ragoncsa Ernő *fűtő*
Szívósné Szremácz Erzsébet *iskolatitkár*
Szokola Lászlóné *takarító*
Dr. Tiszperger Zsuzsa *iskolaorvos*
Vallovits Jánosné *portás*
Zentner Viktor *portás*
Zentner Viktorné *portás*

Ének-zene speciális tantervű osztályok

9. A osztály **Osztályfőnök: Mátés György**

Balogh Anita
Bartos Rita
Belső Vivien
Bodonyi Zsófia
Bolbach Rita
Fekete Klaudia
Füstös Anita
Halasi Gábor Miklós
Herr Csilla
Himics Nikoletta
Horn Adrienn
Huber Péter
Jelenszky Bálint
Kaló Zsuzsanna
Kaposvári Szilvia
Komlóczi Zoltán
Komlósi András
Kumli Zsuzsanna
Makó Erzsébet
Mayer Éva
Mohácsi Nikoletta
Orsós Adrienn
Puskás Roxána
Pusztai Dorottya
Rodler Bernadett
Rostás Brigitta
Sánta Ágnes
Szalay Nikolett
Tárkányi Eszter
Tiffán Ákos
Tombor Nándor
Tóth Bianka
Tóth Georgina
Tóth Mariann
Vámosi Kinga
Welczenbach Balázs

10. A osztály **Osztályfőnök: Peák Terézia**

Bercsényi Judit
Bernát Georgina
Bíró Nikolett
Bogdány Zsuzsanna
Dudás Bernadett
Fúrós Anita
Hofecker Ádám
Hoffmann Alexandra
Kátai Alexandra
Kis Katalin
Kiss Nikolett
Kovács Judit
Mayer Erzsébet
Mészáros Martina
Miklós Krisztián
Muth Adrienn
Péter Zsófia
Remeczki Petra
Szalahov János
Szőke Tímea
Tatai Barbara
Tóth Adrienn
Török Anett
Werb Csaba

11. A osztály Osztályfőnök: Dr. Jillekné Rauschenberger Gabriella

Baka Márta
Blummer Vivien
Bodó Miklós
Csomor Zsófia
Dimánk Henrietta
Drahos Diána
Edelényi Vivien
Fehér Dóra Bettina
Hideg Diána Hortenzia
Kajus Virág Mária
Kassai Gábor
Kertész Erna
Keszthelyi Réka
Kovács Ádám
Lehoczky Zita
Lenkár Nóra
Markóczi Mónika
Mendler Péter
Nyirati Judit
Oláh Ramóna
Reiter Judit
Rendeki Kata
Sárközi Edina
Tóth Bernadett
Vaczuli Vanda
Varga Anikó
Varga Annamária
Vörös Szilvia

A 11. A osztály

A tanév nagyon jól indult a 11.A osztály számára, mivel a nyári élmények, főleg a Bartók leánykar 8 napos olaszországi útjának pozitív hatásai érezhetők voltak szeptember elején. A szereplések sora azonban még csak ezután kezdődött, mivel osztályunk adta az iskolai kamarakórus gerincét, mely több városi és iskolai rendezvényen is sikerrel szerepelt. Kiemelkedik a fellépések közül a karácsonyi hangverseny a Székesegyházban és az iskolában, és sikerült helytállni a szalagavatón és a ballagáson is.

Az évvége kiemelkedő eseménye volt a keszthelyi Helikon, ahol a Bartók leánykar – melynek osztályunk 15 tanulója tagja – fődíjat nyert. Keszthelyi Réka oboán bronz, Mendler Péter szaxofonon ezüst, Varga Annamária szólóének kategóriában arany oklevelet kapott. Mindhármukat Várkonyi András tanár úr kísérte zongorán.

Nem csak jó dolgok történtek velünk, hiszen el kellett örökre búcsúznunk kedves matematika tanárnőnktől, Hársi Sándornétól, akit szomorú szívvel kísértünk utolsó útjára decemberben. Ebben a hónapban emlékezetes kiránduláson is részt vehettünk: az osztály egy része rádiófelvételen volt, míg a többiek megnézték a Monet kiállítást – sorban állás nélkül – a Szépművészeti Múzeumban. Délután együtt tekintettük meg a Terror Házát, levezetésképpen pedig a sok kulturális program után nézelődtünk az egyik legnagyobb Budapesti bevásárlóközpontban.

Emlékezetes a népdaléneklési és az osztályéneklési verseny, melyre, mint énekes osztálynak hangsúlyozottan készülnünk kellett. Sok vita után tudtunk csak megegyezni, de annál nagyobb lett siker: mai dal kategóriában első helyezést értünk el.

A tavaszi programok közül kiemelkedett az egészségnapi kirándulás, mely az eső miatt rosszul indult, de annál jobban végződött. A Mecsek olyan részeire jutottunk el, ahol sokan nem jártak még közülünk, mivel sok a kollégista és a bejáró az osztályban. Úgy érezzük tartalmas, mozgalmas évet zárunk, mely sok munkával és tanulással telt. A hátra lévő egy hónapban megmérettetésre is sor kerül, próba érettségi és harmadikos vizsga is vár ránk. Május végén egynapos kirándulást teszünk Orfűre, ahová gyalog fogunk eljutni. A bizonyítványosztásnál reméljük senkinek nem lesz félnivalója, és mindenki megérdemelten lazíthat a nyáron.

Baka Márta 11.A

12. A osztály **Osztályfőnök: Siklér Gábor**

Bárdos Bartók Mónika
Bíró Mária
Borsodi Kitti
Durasov Linda
Erb Edina
Erdei Hajnalka
Erdősi Tímea
Horváth Eszter
Horváth Szabó Gábor
Illés Tímea
Kesztyűs Kitti
Kiss Adrienn
Krép Csilla
Kürtös László
Lőcze Andrea
Molnár Andrea
Molnár Edit
Pelenczei Lilla
Petz Zsófia
Tatai Adél
Tereki Zsófia
Trencsák Hajnalka
Weith Réka

Emelt tantervű humán osztályok

9. B osztály **Osztályfőnök: Bauer Cecília**

Balázs Gergely
Bíró Mónika
Bock Margaréta
Bonnyai Éva
Budai Zsófia
Fajcsi Asztrid
Freij Gyöngyi
Goján Dóra
Göncz Alexandra
Gyalog Petra
Hirth Zsófia
Horváth Brigitta
Jakabfi Adrienn
Kablár Diána
Kasza Enikő
Kertész Boglárka
Kittl Gábor
Kolmann Klaudia
Krcsik Szabina
Lombos Hanna
Nagy Orsolya
Oravecz Andrea
Rauschenberger Márk
Schmidt Balázs
Sibalin Anikó
Simon Diána
Szendrei Balogh Ágnes
Tasnádi Zsolt
Tölgyfa Gergely
Vészi Adrienn
Vogl Bernadett
Walke Renáta

10. B osztály **Osztályfőnök: Kissné Peternics Anikó**

Anzil Kitti
Arnold Letícia
Buzási Zsombor
Cser Márta
Csók Gábor
Ferencz Ivett
Frazon Vivien
Füzesi Petra Klaudia
Gál Tamás
Hauptmann Judit
Keserű Dalma
Kiss Gellért
Kovács Adél
Krum Roland
Major Viktória
Nagy Zoltán
Pálfi Balázs
Papp Emília
Poczók Viktória
Radnai Péter
Schützenhofer Dénes
Simon Beatrix
Soós Mónika
Szabó Andrea
Takács Norbert
Thész Dávid
Várszegi Mária
Vas Zoltán

11. B osztály **Osztályfőnök: Hegedűs Zoltán**

Bakó Ildikó
Balanyi Eszter
Baranyi Zsanett
Béczi Zsuzsanna
Dóra Kristóf
Dudás Tímea
Güth Dalma
Hegedüs Tamás
Horváth Norbert
Jeszenszki-Tóth Szabina
Kis Ilona Éva
Kovács Boglárka
Kovács Tünde
Krizics Veronika
Pál Eszter
Pretzl András
Putnoki Veronika
Schweibert Eszter
Somogyi Dalma
Szalay Krisztina
Szanka Zsanett
Tóka Eszter
Tóth Éva
Weisz Katalin

12. B osztály **Osztályfőnök: Hencsné Tóth Zsuzsanna**

Amrein Mónika
Bácskai Judit
Balázs Mirjana
Berényi Georgina
Brückner Lídia
Dörömböző Lilla
Gadányi Barbara
Gangel Lilla
Graics Barbara
Grosch Csaba
Gruber Ivett
Horváth Szilvia
Iván Melinda
Kollár Brigitta
Kovács Tímea
Krasnyánszki Ramóna
Lauts Melitta
Lippai Gábor
Marat Nikoletta
Molvay Renáta
Mózsa Anita
Novák Emese
Pongrácz Beáta
Pusztai Tamás
Ronta Hajnalka
Szabó Gábor
Szász Anita
Szatmári Sándor
Szita Edina
Tamás Adél
Walter Szilvia

Általános tantervű osztályok

9. C osztály **Osztályfőnök: Mendrei Kinga**

Alvics Evelin
Árvai Csaba
Békefi Szilvia
Bene Tamás
Bóna Bernadett
Bosnyák Tímea
Bottlik Roland
Fuchs Nikolett
Hajdu András
Harmath Szabina
Heincz Krisztina
Jáhn Nikolett
Kanizsa Rita
Kelemen Csilla
Kollár Bernadett
Kovács Zsanett
Lázár Tímea
Moni István
Mátis Dóra
Mészáros Zsófia
Mező Krisztina
Nierner Nóra
Orbók Emőke
Panta Szilvia
Révész Viktória
Riesz Henriett
Schvéd Gábor
Svegál Mariann
Szintai Szandra
Tihanyi Tamás
Tobler Patricia
Tóth Evelin Kinga
Venczel Zsuzsanna

10. C osztály **Osztályfőnök: Dr. Lőcziné Péter Anette**

Bede Lilla
Bede Noémi
Bertrám Kitti
Bóla Márta
Dobai Zsuzsanna
Dragovecz Dóra
Farkas Judit
Fazekas Éva
Háber Andrea
Horváth Gergely
Illyés Adrienn
Jakab Barbara
Jauck Nóra
Juhász Gergely
Kállai Zsófia
Katona Eszter
Katona Gréta
Keller Alexandra
Kostyák Katalin
Lantos Hajnalka
Markó Judit
Németh Bálint
Petteny Zsanett
Rajnai Zsófia
Ritter Judit
Salamon Eszter
Szántó Mariann
Tamás Antal
Tamásovics Péter
Varga Viktória
Varga Zsuzsanna
Viola Natália

11. C osztály **Osztályfőnök: Khín Istvánné**

Bozsik Barnabás
Cser József
Deák Viktor
Gájer Bertalan
Gál Angéla
Garai Dénes
Glück Daniella
Gradwohl Anikó
Győrfi Enikő
Hegedűs Péter
Horváth Lívia
Hörnyék Renáta
Ipolyi Lea
Kaszás Anita
Kellényi Gergely
Kovács Edina
Krum Anita Mária
Maczinkó Edina
Nagy Szilvia
Pechó Zsanett
Perjési Ninetta
Pintér Viktor András
Pörnecz Gabriella
Pulai Ildikó
Spengler Rita
Szakács Szandra
Szekeres Edina
Turnár Péter
Vass József Miklós
Veszi Tünde Fatime

12. C osztály **Osztályfőnök: Nagy Mária**

Csipes Katalin
Fekete Klaudia
Fodor András
Fodor Renáta
Gillich Ákos
Hajdú Kitti
Horváth Anett
Horváth Kornél
Kapeller Emese
Karch Éva
Kondor Dalma
Kovács Bálint
Kovács Szabina
Ladányi Elza
Nagy Tímea
Orsós Zoltán
Pesti Nikolett
Schütt Diána
Stocker Viktória
Szabó Lívia
Szalai Violetta
Széphelyi Anikó
Szintai László
Wéber Zita
Zsilli Éva

12. F osztály **Osztályfőnök: Polohn Yvette**

Balogh Orsolya
Barna Ivett
Erát Adrienn
Glück Petra
Gruber Kitti
Gyulai Emese
Jäger Attila
Katona Kitti
Kovács Zsófia
Kreiczer Mariann
Kulcsár Kristóf
Lőrincz Katalin
Marosán Kitti
Márton Éva
Máté Zsuzsanna Zsanett
Nagy Szilvia
Nagy Zsuzsanna
Rudolf Nikoletta
Schrott Hella
Tarr Éva
Visnyei Andrea

Magyar-olasz két tanítási nyelvű osztályok
Classi bilingui italo-ungheresi

9. D osztály **Osztályfőnök: Pelles Tamás**

Bencze Anett
Božanin Balázs
Böröcz Brigitta
Csike Viktória
Dénes Márton
Domokos Apolka
Faragó Dóra Éva
Horváth Júlia
Jozipovics Hanga Lilla
Kázmér András
Kollár Szabella
Kovács Mónika
Kovács Péter
Kovács Rita
Laklia Dorottya
Lassan Csilla
Mokos Viktória
Müller Anita Anna
Nagy Kincső
Pánki Ivett Barbara
Rada Andrea
Romváry Zsófia
Rozina Renáta Petra
Schmidt Mirjana
Seemann Adrienn
Szilas Judit
Szita Lídia
Szobonyai Melinda
Takács Szandra
Torma Katinka
Tóth Szabina
Zombory Judit

10. D osztály **Osztályfőnök: Kissné Horváth Eszter**

Batik Dorottya
Bózsa János Kornél
Bőhm Veronika
Cseh Anna Mária
Csörgei Mónika
Demeter Tünde Hajnalka
Farkas Dávid
Jakobik Balázs
Kalocsa Andrea
Kanyik Kitti
Kelemen Csilla
Kertész Melinda
Kiss Attila
Kiss Eszter
Kopasz Renáta
Kulcsár Enikő
Makai Alexandra
Németh Attila
Nyaka Diána
Pánki Noémi
Perjési Melitta
Szabó János
Szegleti Klaudia
Szkrajcsics Veronika
Tarnai Eszter
Villányi Judit
Volák Diána
Zsemberovszky Zsófia

A 10. D osztály

2002. szeptemberében gimnazista korba léptünk. Ezzel együtt, egy számunkra ismeretlen iskolában, új tanárok mellett, új osztálytársainkkal is meg kellett ismerkednünk. Kialakultak a különböző baráti körök, amit nagyban befolyásolt az a tény, hogy osztályunk két csoportra lett osztva. Mindez azonban nem akadályozta az osztály összetartását, amit az osztályéneklési versenyre való eredményes felkészülés is bizonyít. Természetesen voltak olyan emberek, akik nélkül talán nem értünk volna el dobogós helyezéseket, de a legnagyobb szerepet mégis az osztály leleményessége töltötte be.

Segítőkészségben sincs hiány, hiszen a szülőktől is számíthattunk, és számíthatunk támogatásra. E mellett, ha valamit nem értettünk, bátran fordulhattunk segítségért osztálytársainkhoz, akik szívesen segítettek.

Az osztály egyik legjobb tulajdonsága, hogy mindenki képes – ha nem is egy örök barátság, de legalább egy beszélgetés erejéig – megtalálni az osztálytársaival a közös hangot. Persze, mint minden osztály, ez sem tökéletes. Minden igénynek nehéz eleget tenni, de olykor nagyon összetartóak tudunk lenni. Lehet, hogy nem mindig sikerül, de a szándék meg van bennünk.

Idén megadatott a lehetőség, hogy az egész osztály Velencébe utazhasson. Nagy élmény volt ez azok számára, akik még nem jártak Olaszországban.

Az utunkat megelőző délutánon sor került egy drogprevenciós előadásra, amit már számunkra ismerős arcok tartottak. Velük már tavaly is találkoztunk. Úgy gondoltuk, felesleges újra előadást tartaniuk, hiszen annyiszor beszéltünk már erről a témáról általános iskolában is. Később vettük csak észre, hogy teljesen elkanyarodtunk a témától, és először fordult elő, hogy a 10. D osztály együtt és komolyan beszélgetett. Különböző problémákat említettünk meg, melyeket aztán megbeszéltünk. Ekkor döbbentem rá, hogy ez az osztály igenis képes az összetartásra, csak akarnunk kell.

Olasz tagozatosok lévén, a minden évben megrendezett olaszversenyeken is magas létszámmal vettünk részt, és jól szerepeltünk. Színjátszó csoportunk is nagy sikert aratott. Talán kevesen tudják, hogy a színdarab szövegének megírása is a mi munkánk eredménye, persze a nagyobb hangsúlyt a szereplők munkássága, a darab színpadra való alkalmazása kapta.

A tavasz beköszöntével mindannyian részt vettünk egy kiránduláson, ahol közösen oldottunk meg fejtörő feladatokat. Úgy gondolom, ez is egy pozitív lépés az osztály összetartása felé.

Reményeink szerint még három évig számíthatunk egymásra, hiszen egy elég jól összeszokott osztálynak számítunk.

Kanyik Kitti 10.D

11. D osztály **Osztályfőnök: Ferenczi Zsuzsanna**

Balogh Judit
Baracska Noémi
Bendes Ákos László
Csongrádi Tímea
Dvorzsák Attila
Faragó Anett
Gál Emőke
Gál Péter
Gátszegi Hajnalka
Hodován Ágnes
Kavalecz Anita
Kiss Papp Mónika
Kovács Tünde
Mattenheim Gabriella
Merki Ágnes
Nemeslaki Lívia
Novák Barnabás
Perák Balázs
Petru Gheorghe
Reith Adrienn
Sándor Tímea
Szabó Réka
Szamek Tímea
Szépy Eszter
Szőke László Gergő
Tálosi Tímea Beáta
Tóth Krisztina
Tóth Márta
Trampuz Suzana
Varga Rita

12. D osztály **Osztályfőnök: Staub Ernő**

Antoni Szabina
Bazsonyi Ildikó
Boros Antal
Ceglédi Éva
Fonyó Dániel
Göbl Mária Magdolna
Hajós Rita
Hardi András
Heiter Márta
Horváth Brigitta
Kovács Anna
Maróti Andrea
Molnár Emese Mimi
Mozsgai Petra
Nagy Nóra
Németh Csilla
Nyirati Melinda
Pánczél Petra
Rigó Éva
Süth Barbara
Takács Andrea
Tot Viktória
Tóth Nikolett
Varga Zita
Vass Mária
Vicze Erika

13. D osztály **Osztályfőnök: Kováts Edit**

Arató Szilvia
Babics Daniella
Baracs Brigitta
Bélik Edina
Berta Mónika
Czentner Noémi
Dányi-Nagy Krisztián
Dénes Máté
Gyémánt Marianna
Ignácz Alexandra
Illés Beáta
Kis Gergely
Koncz Erika
Kornfeld Kitti
Ledneczki Orsolya
Pap Vanda
Papp Enikő
Sarkadi Eszter
Sipos Norbert
Tándor Szilvia
Varga Zoltán
Vass Éva

13. E osztály **Osztályfőnök: Oláh József**

Árvai Ivett
Berta Zsolt
Bogár Kata
Bödör Angéla
Börcsök Zsófia
Csullag Szilvia
Dér Julianna
Duga Anikó
Farkas Annamária
Farkas Tímea
Ferenczik Brigitta
Gaál Gabriella
Ginder Anikó
Hamarics Erzsébet
Horváth Gábor
Huszics Katalin
Kumli Viktor
Marics Nóra
Muth Adrienn
Pokorny Barbara
Riesz Nikolett
Schneider Erika
Szatmári Zsuzsanna
Szomor Szilvia
Wilk Ágnes
Zavagyák Tímea

Magyar-spanyol két tanítási nyelvű osztályok
Clases de la sección bilingüe húngaro-española

9. E osztály **Osztályfőnök: Mátésné Torda Anita**

Balogh Adrienn
Banizs Boglárka
Baranyi Ágnes
Beregszászi Dóra
Ciopo Enikő Ildikó
Danis Csongor
Éder Szabina
Farkas Georgina
Farkas Tekla
Fehér Áron
Gonzales Sergio
Győri Gabriella
Gyurkó Katalin
Háda Vivien
Haniberger Nikolett
Hetesi Ágnes
Hirdt Viktória
Illés Mónika
Kincses Csilla
Kozsahuba Kata
Mester Bálint Kristóf
Mezősi Árpád
Orbán Gergely
Orsós Anna
Papp Diána
Papp Vilma Ágnes
Petrétei Kornél
Puskás Nikolett
Quispe Aldo Lorenzo
Rohrer Katinka
Rostási Imola
Sárközi Fanni
Simon Bence
Tarnai Anita
Terpó Edit
Vajda Dorottya

10. E osztály **Osztályfőnök: Futó Andrea**

Bistrican Lilla
Duga Tímea
Feitscher Dávid
Girán Viktória
Hitre Barbara Eszter
Kaposi Eszter
Kercza Júlia
Marczi Bettina
Molnár Éva
Mukli Csaba
Németh Fruzsina Eszter
Pál Gabriella
Pap Bence
Rieger Katalin
Simon Krisztina
Sinka Erika
Szalontai Tímea Viktória
Szappanos Bence
Szappanos Dániel
Szőke Máté
Szűcs Imola
Tandics Míra
Tóth Brigitta
Várnai Gina

11. E osztály **Osztályfőnök: Jakabos Péter**

Angyal Ildikó
Csóka Judit
Dittler Dóra
Domonkos Dávid
Drenkovics Petra
Dudás Dorisz
Ferenczi Viktória
Gál Döníz
Hetényi Rita
Illés Nóra
Kiss Martina
Kolozsváry Éva
Kőrösi Boldizsár
Kulcsár Eszter
Lakatos Gina
Laklia Gábor
Magos Eszter
Molnár Réka
Móra Virág
Pauza Rita
Rózsa Eszter
Szomor Dalma
Tabi Szabina
Talján Noémi
Tóth Adrienn
Tóth Veronika

Pénzügyi - számviteli ügyintéző osztály

13. S osztály **Osztályfőnök: Péter Tibor**

Baráth Anikó
Bérczesi Szibilla
Donáth Anikó
Federics Csaba
Gulyás Viktória
Horváth László
Juhász Viktória
Komlósi Ernő
Lajtai Lilla
László György
Markó Eszter
Molnár Zsanett
Murai Péter
Németh Rita
Pécsi Tünde
Rózsa Bernadett
Szálteleki Kitti
Tarnai Attila

Tartalomjegyzék

Előszó (*Gaál Tibor*) 5
In memoriam Hársi Sándorné (*Gaál Tibor*) 6
Spanyolországi utazás (*Magos Eszter*) 10
Szecskaavató (*Putnoki Veronika*) 11
Iskolai történelemverseny (*Hencsné Tóth Zsuzsanna*) 13
Kirándulás az Operába (*Szatmári Sándor*) 14
Schneider Lajos Megyei Népdaléneklési Verseny és Gála 15
Szalagavatói beszéd (*Siklér Gábor*) 16
Velencei Karnevál – képes beszámoló 18
ENIBE, Debrecen 20
Impresiones de la lectora de la lengua española (*María Paz González López*) .. 23
A spanyol lektor gondolatai (*González López, María Paz*) 23
Kirándulás a Terror Házába (*Szatmári Sándor*) 25
Festival d'Italiano, Budapest 26
Inizio di un'esperienza (*Antonio Satta e Luigi Alcide Fusani*) 27
Első szárnypróbálgatások (*Satta, Antonio és Fusani, Luigi Alcide*) 29
Egészségnevelés és egészségfejlesztés (*Jillekné Rauschenberger G.*) 31
Scambio scolastico (*Gabriella Mattenheim e Anita Kavalecz*) 33
Cserekapcsolat (*Mattenheim Gabriella és Kavalecz Anita*) 34
Osztálykirándulástól testvérvárosi kapcsolatig (*Staub Ernő*) 37
A játszótársam, mondd… (*Dr. Tóth Károly*) 40
„Színház az egész világ" (*Sipos Norbert*) 41
Helikon Fesztivál, Keszthely 45
Író Deák – részlet *Moni István* díjnyertes pályázatából 45
Ballagási búcsúztató (*Putnoki Veronika*) 50
Ballagási búcsúzó (*Gadányi Barbara*) 51
Ballagási búcsúztató (*Gaál Tibor*) 54
Ének-zene tagozat (*Kertész Attila*) 59
A humán tagozat egy éve (*Gyulavári László*) 61
Két tanítási nyelvű tagozat (*Pelles Tamás*) 63
Pénzügyi-számviteli ügyintéző osztály (*Khín Istvánné*) 65
Tanárok névsora 68
Irodai dolgozók és technikai alkalmazottak névsora 69
Ének-zene speciális tantervű osztályok névsora 70
A 11. A osztályról (*Baka Márta*) 73
Emelt tantervű humán osztályok névsora 75
Általános tantervű osztályok névsora 79
Magyar-olasz két tanítási nyelvű osztályok névsora 84
A 10. D osztályról (*Kanyik Kitti*) 86
Magyar-spanyol két tanítási nyelvű osztályok névsora 90
Pénzügyi-számviteli ügyintéző osztály névsora 93